

ВОЛЯ НАРОДАМ!

ЗА УКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНУ СОБОРНУ ДЕРЖАВУ!

ВОЛЯ ЛЮДИН!

СУРМА

1949.

31. березня

Ч. 3.

**ВИДАННЯ
ЗАКОРДОННИХ ЧАСТИН
ОРГАНІЗАЦІЇ
УКРАЇНСЬКИХ
НАЦІОНАЛІСТІВ**

Під міжнародній суд!

Масове виселення українського населення з західно-українських земель відбулося в днях 21—24 жовтня 1947 р. „На Сибір, в Середню Азію вивезено близько 150 тисяч українців. Жертвою вивозу впали в першу чергу національно найсвідоміші українські родини” — читасмо в Інструкції Проводу ОУН з червня 1948. р.

„Нас завезли на Урал поїздом — пише (прізвища, поданого в орг. документах не проголошуємо), вивезений 1945. р. з села Добрівляни. — Відтам рікою на човнах відставили в грубі ліси. Дали нам знаряддя до вирубування і казали тут собі будувати бараки. Істи дають дуже мало, 500 грам. хліба на день і літру зупи. Одагу взагалі не дають. Працюють усі від рана до ночі. Наставники, москалі, силою гонять до роботи. Малолітніх дівчат і хлопців женуть на вирубування ліса, на недуги не звертають уваги, ба навіть одверто говорять: „Ви приехали зде не жити, но подихать”.

Все автохтонне, від віків осіле українське населення на захід від лінії Керзона „на весну 1947. року польсько-большевицькі імперіалісти на наказ і в спілці з

своїми московськими господарями... викинули силою з його хат і вивезено головно в Ольштинське воєводство (Прусія)”.

За що вони мають там „не жити, но подихать”? За те тільки, що вродилися українцями.

Не перший це удар для України. Не остання хвиля приречених на смерть, на загладу, на катожні роботи українських людей. Силою зброї здержує ОУН, УПА, УГВР довгі роки насильство большевицьких катів над людським правом до фізичного буття. Посилити цю збройну боротьбу українського населення всіми можливими міжнародними засобами — перший обов’язок усіх українців на чужині без різниці партійних пerekонань.

Зараз міжнародні чинники докінчують до решти розоблачувати систему тотального терору в большевицькій Росії. На порядку нарад соціально-гospодарської Комісії Об’єднаних Народів стояла справа висилки до СССР міжнародної комісії для прослідження відносин в большевицьких концтаборах. Скарга міжнародного Союзу Профспілок проти невільництва праці в деяких новопід’ярмлених країнах прийнята і не-

ІЗ ЗМІСТУ:

УКРАЇНЦІ — НА СИБІР !

ДЕМОНСТРАЦІЇ ПРОТИ НИЩЕННЯ ЛЮДЕЙ І ВІРИ.

ПРАВО ВІЛЬНОЇ ЛЮДИНІ БЕЛЬГІЙСЬКИМ ШАХТАРЯМ !

ОЗДОРОВЛЕННЯ СУБ-У.

ВОЄННИЙ ОБРУЧ ДОВКОЛА ЮГОСЛАВІИ.

АГЕНТИ РОЗКЛАДУ.

барам піде під вирішення. В нашому життєво-пекучому інтересі є предложити в цілій ширині український обвинувальний матеріал про факти невільництва, творені насилиям російсько-большевицької зграї. Ніякі партійні перегородки не можуть у такому ділі вважатися перешкодою.

Крайня пора, щоб українська преса, що набрала в цій справі води в рот, і все українське громадянство на чужині, надмірно зайняті еміграційними дрібницями, призирали речевий обвинувальний матеріал і однодушно в усіх країнах домоглися, щоб:

злочини большевицької Росії і її помагачів над Україною поставлено під міжнародний суд!

До насильно вивожуваних на Сибір і на большевицькі катожні роботи!

Московсько-большевицькі окупанти, що насильно загарбали Україну, намагаються навіки закріпити її за собою шляхом масового фізичного винищування українського народу.

Одним із засобів фізично винищити український народ є широко застосовуване масове вивожування українського населення на Сибір, на катожні роботи в Донбас, Урал і т. д.

Зокрема, масові вивози проводить окупант на західно-українських землях, де найширше розгорнулася визвольна протибольшевицька боротьба українського народу.

Московсько-большевицькі імперіалісти думають, що, вирвавши Вас із рідного середовища і кинувши на люту каторгу, вони послаблять визвольну боротьбу на наших землях. Вони думають, що між чужими людьми Ви не зможете „бунтуватися”; що, не маючи підтримки з боку своїх однодумців, Ви не відважитесь боротися проти СССР; що будете боятися говорити слова правди своїм членам співдрузям; що забудете на чужині про свій народ і його змагання.

Вони думають, що в снігах Сибіру і в темних підземелях рудників і шахт зломиться Ваш воле-

любний дух і згасне, здушений морозним вітром,
Ваш патріотизм.

Большевицький окупант задумує, врешті, Вашими руками, руками тих, яких він жорстоко скривдив, позбавив рідних хат і яким мордував дітей — будувати свою криваву імперію. Своєю непосильною працею глибоко під землею, в понурих лісах і тундрах Сибіру Ви, як німі новітні раби, маєте будувати царство для ката Сталіна. На Ваших кістках і крові має ще більше зміцніти советська тюрма народів, щоб у найближчій війні ще більше поширилось коштом загарбання і поневолення нових народів.

Загрожені вивозом! Не давайте ловити себе й арештовувати!! Якщо сподітеся вивозу — **тікайте** і у всілякий спосіб скривайтесь!

Коли ж Ви батьки дрібних дітей, старики чи неспосібні до втечі, або не маєте змоги втекти, то, насамперед, не впадайте в розпуку. До вивозу, по можливості, підготовтеся. **Не залишайте ворогові свого майна!** Беріть зі собою те, що можете взяти, а решту знищуйте, роздавайте тим, що залишаються.

У холодних, брудних вагонах, на далеких шляхах Ви згадуйте тих, які вже довгі роки мучаться у тюрях та інших большевицьких катівнях і не ломляться, витримують. Ви згадайте там своїх дітей, братів і сестер — повстанців, що, будучи вже цілі роки вічно гоненими і переслідуваннями, часто голодними, без даху над головою і спокійного місця, де можна було б перев'язати задану ворогом рану, — не падають на дусі, не кидають з рук зброї. Вони пам'ятають про Вас і за Вас борються. Будьте їх гідні!

На місцях — у шахтах, рудниках, у лісах, на „стройках” — будьте і далі тими українцями, героячно боротьбу яких подивляє нині весь світ. У всіх, навіть найменш важливих умовах, Ви збережіть свою українську душу і вірте в нашу перемогу. **Учіть своїх дітей української мови й українського Отчизни. Виховуйте в них безсмертну любов до України і закляту ненависть до її большевицьких окупантів.**

Дружньо ставтесь до своїх братів-українців зі Сходу і до всіх співдрузів з-поміж інших поневолених Москвою народів. Говоріть їм про боротьбу ук-

райського народу, про українських повстанців і революціонерів, про їхній бой, роботу, героїзм. Говоріть, як борються проти сталінських колгоспів українські селяни ЗУЗ, як ненавидять і саботують советську владу українські робітники, як борються з розперезаними енкаведистами українські жінки і діти, як усі вони люблять і підтримують УПА, ОУН. Роз'яснюйте їм що це за організації і за що вони борються.

Говоріть їм про це все обережно, не називайте імен живих осіб. Зате про поляглих Героїв розповідайте багато й широко.

У своїх розмовах не будьте надто боязливі, хоча завжди стережіться сексотів і провокаторів. Пам'ятайте, що Ви вже і так покарані і не маєте вже нічого до втрачення.

Отже, несіть зі собою, Брати, нашу Україну, наші змагання — скрізь туди, куди кине Вас ворог. Хай не вмирає Україна в Ваших серцях. Могутнім полум'ям любові до волі і ненависті до окупантів Ви запаліть серця Ваших співдрузів — українців та інших поневолених народів.

Хай за Україну, за повалення сталінської тюрми народів, за власні вільні національні держави борються ввесь український 40-мільйоновий народ, ввесь Сибір, Кавказ, Середня Азія! Допомогти розпалити таку боротьбу — це теж і Ваше завдання, Брати!

Перебуваючи далеко від рідної землі, Ви пильно прислухуйтесь до того, що на ній діється, що діється в усьому Советському Союзі і всьому світі. Ми, борці за Самостійну Україну, незадовго закличемо Вас вертатись із Сибіру на вільну українську землю.

СМЕРТЬ СТАЛІНУ І ЙОГО ПАРТІЙНО-ЕНКАВЕДІВСЬКІЙ КЛІЦІ — ОРГАНІЗАТОРАМ СИБІРСЬКИХ КАТОРГ!

ХАЙ ЖИВЕ НЕЗНИЦІМІЙ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД!

ХАЙ ЖИВЕ БОРОТЬБА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ЗА САМОСТІЙНУ УКРАЇНУ!

НЕ ПРИПІНЕМО БОРОТЬБИ ЗА САМОСТІЙНУ УКРАЇНУ НІДЕ — НІ В СИБІРСЬКИХ ТАЙГАХ, НІ СЕРЕДНЬОАЗІЙСКИХ СТЕПАХ!

УКРАЇНСЬКІ ПОВСТАНЦІ

Невільничча праця „вільних“ жителів СССР

Не лише по концтаборах, але й на волі все населення СССР є приречене до невільничої праці.

Вся праця в СССР є публічна, суспільна, в соціалістичному розумінні того слова. Там нема хлібороба, який сіяв би хліб і збирав плоди тоді, так і стільки, скільки він захотів би чи міг би. Не має ремісника, майстра, артиста, журналіста, торгівця, митця чи іншого працюючого, що здійснював би працю в такий час і стільки, скільки він би своєю волею визначив і власним умінням осягнув. Не має там й робітника, що міг би працювати на тій фабриці чи варстati, де б собі найшов роботу і міг її вільно, на свій розсуд, перемінити або просто залишити та стати ремісником, хліборобом чи іншим. Не має й ученого, якого творча думка не була би спущена межами пляній заборон.

В СССР кожна людина працює там, де її поставить держава. Працює там стільки часу, скільки накажуть. Виробляти мусить стільки і таких виробів, як наказано. Відпочивати може тоді і стільки,

як дозволять. Змінити фах, місце праці чи місце побуту можна лише тоді і в тому напрямку, куди скерує держава. В феодальних часах кріпаки були „приковані до землі“ — ґлебе адскріпти — ремісники досмертно належали до одного якогось цеху. В XX. ст. все населення СССР є приковане до землі й досмертно приречене до потрібного державі типу праці. Всевладний пан міг ласкато цю долю своїх рабів змінити. Всевладна партія цю панську ласку над рабами СССР зависно зберегла в своїх руках. Вона рекомендує адміністративному апарату, кого саме дозволяється наділити привілеем невільництва на інакшій роботі.

В СССР існує формальний обов'язок публічної праці для всього населення від 14 років віку. Вже від 14 років хлопець або дівчина, під загрозою рецесій супроти батьків і самих дітей, є зобов'язані працювати в колгоспі і виробляти встановлені норми праці. Від 14 років кожна дитина може бути примусово мобілізована, відірвана від родини і від-

правлена за сотки і тисячі кілометрів в школу фабричного учеництва. В такий спосіб щорічно відбирається від родин, головним чином від колгоспників, в школи фабричного учеництва, в систему так званих „трудових резервів” до 1 1/2 мільйонів дітей.

В таких школах дитину в умовах суворого касарняного режиму (касарня, військова дисципліна і режим, уніформа) навчають робітничому фахові, з одночасовою працею на фабриці чи заводі, протягом до 2-3 років і в 16-17 років як молодих робітників примусово ставлять на роботу в завод чи фабрику там, де накаже держава. Від цього моменту мужчина до 60 років і жінка до 55 років є зобов'язані працювати там і стільки, як накаже держава. **Від 14 року життя до своєї старості людина є невільником держави.**

Контроля виконання кожною людиною обов'язку примусової праці поставлена досконало. Для цього передусім слугує поліцейно-паспортна система. В ССР паспорт виконує функцію не стільки документа ідентифікації особи, як в основному контролі виконання кожною особою примусового обов'язку праці. В паспорти кожної людини зазначено кожноточне місце праці та нотується зміни місця праці, які можуть відбуватися тільки з дозволу держави. Тому людина, маючи паспорт, коли опиниться поза місцем своєго постійного перебування і праці, аби переїхати кудибудь чи зупинитися в іншому місці — в готелі чи у свого приятеля — хоч би переночувати, мусить пред'явити поліційним органам (міліції, яка є відділом колишнього НКВД, нині Міністерства внутрішніх справ) паспорт для реєстрації та документ, чому людина прибула в дану місцевість. Коли ж однаке людина документарно не оправдає перед поліцією своєго приїзду в те або інше місце своєго переїзду, то її арештують, провадять слідство і карають тюремою або концентраційним табором за дезерцію з праці.

В цілому капіталістичному світі мірою праці для подавляючої, переважної частини працюючих людей за наемну плату є протяг часу праці: певна кількість годин денно чи тижнево. Методи потогонної праці через відрядні завдання („сдельщина”, „урок”, „завдання”) мають на Заході дуже рідке застосування і організованим робітництвом поборюються, як визискувальні. В рідких випадках тут застосовуються методи групової відрядної праці.

В ССР панівною системою виміру праці не є скількість самих годин проробленої праці, але „індівідуальна сдельщина”. За певний час (н. пр. 8 годин), кожен робітник чи колгоспник повинен зробити чи виробити певну кількість виробів означеної якості. Коли робітник, кожен індівідуально за певний час не виробив певної кількості і означеної якості виробів чи праці, то йому відповідно зменшується платня незалежно від того, що він сумісно працював увесь установлений час. Мало того! Праця коло виробів, коли вони нижче означеної якості, зовсім не оплачується. Крім цього робітник, який не виконує завдань норм виробництва, підлягає карі по судові і ув'язнюється в тюрму, або концентраційний табір, де мусить працювати зовсім без всякої оплати праці — лише за одну іжу, якої достатньо, щоб не вмерти зразу, але ма-

ло, щоб жити, тобто прирікається на поступову смерть. При тому, аби й тут стимулювати працю, тим хто краще працює денно видають 500-600 грамів хліба, інколи більше, а тим, що гірше працюють видають лише 300-400 грамів хліба і т. п.

Отже індівідуальна відрядна система виміру і оплати праці, яка охоплює до 90% усіх робітників ССР, є самою визискловою формою примусової праці працюючого.

Оплата праці в ССР побудована на засаді задоволення **найнижчого мінімума потреб працюючого** — „голодна заробітня платня”. **Фізичним голodom** стимулюється в ССР працю робітника. Пере-січно 4,5 міл. працюючих по найму в 1935 роках людей в Україні діставали місячно брутто 175 рублів, а після відчислення податків, зборів, примусових позик державі і тому подібне, на руки працюючий діставав 130-140 рублів, які на ділі, працюючий робітник діставав ще менше, бо в пересічну заробітню платню включена й оплата апарату советської бюрократії (по 1000-1500 і більше рублів на місяць).

Ця „голодна” заробітня платня є на найнижчому поземі задоволення лише фізіологічних потреб **самої працюючої людини** і недостатня зовсім для утримання родини робітника — жінки і дітей. Отже заробітня платня робітника в ССР, крім того, що вона є голодна, вона ще й є індівідуальна, а не родинна.

Це стверджується економічною політикою в галузі торгівлі, яка є теж державною, і через яку робітник реалізує свою платню. Коли робітник міг купити в державному магазині 1 кгр. чорного хліба за 1 рубель, то купити 1 кгр. муки робітник міг лише найдешевше за 1,5-2 рублі, цебто дорожче печеної хліба. Таким чином збільшили реальність заробітньої платні, установленої державою, через купівлю сирових продуктів, які мали б бути дешевими готових виробів, щоб виготовити з них страви в хатньому, родинному господарстві робітника, є неможливе. Системою державної монополії в торгівлі робітник позбавлений можливості і права вести родинне хатнє господарство. В цей спосіб держава суворо охороняє індівідуальний характер заробітньої платні на голодному рівні і **тим виганяє дружину робітника і старших дітей**, коли вони є, на примусову працю в державну фабрику або завод. Розмір платні мужчини-робітника, мужа і батька, такий малий, а спосіб використання її встановлено державою через торгівлю такий, що іншого виходу немає. „Добровільно” поступивша на фабрику дружина робітника, або його дочка після того вже до 55 року життя з неї не зможе вискочити.

Формально, законами встановлений примусовий обов'язок праці всього населення, починаючи від 14 років, індівідуально-відрядний спосіб виміру праці, голодний мінімум заробітньої платні, як засада, при індівідуальному її характері (а не родинному) в поєднанні з примусовим способом (через державну торгівлю) реалізації заробітньої платні створює тотальне соціальне поневолення людини, систему невільничої рабської праці, а увесь державно-поліційний апарат є доглядачем і пригінчим над робітником.

М. М.

Хліб — народові, а не партійним дармоїдам. Геть колгоспи знаряддя грабунку! Хай живе вільна праця вільного і заможного українського селянина в Самостійній Україні! Геть колгоспу неволю!

Українці – на Сибір!

Недобре вісті напливають з України. У зв'язку з приготовою ССР до імперіялістичної війни й прошищуванням терену з непевного елементу — по Україні перекотилася нова хвиля арештів і вивозів. На цей раз більшевики примінили методу місцевих арештів і акцій, а не одночасових вивозів на цілому терені, як це було за останнього найбільшого вивозу українського населення.

Тому, що загалом нашого громадянства не с відомий перебіг давнішого великого вивозу 150 тисяч українців Західно-українських Земель з 21. до 24. жовтня 1947 р., подаємо повністю одне із краєвих звідомлень ОУН про цю справу з р-ну Рогатин. За такою самою методою переводжено вивози на Сибір з усіх інших районів ЗУЗ.

„Вже місяць до часу вивозу, до районів поприїздили з області старшини та попривозили зі собою документи та різні протоколи. Спочатку вони нікуди з районів не виходили, а тільки сиділи в канцеляріях та перевіряли ті протоколи. В тому періоді вони покликали до району багато громадян, які були арештовані давніше, але з браку доказового

матеріалу були випущені та перепроваджували з ними слідство від початку. Цього, однаке, способу вживано відносно досить мало, бо вже в початках жовтня старшини ці почали ходити по терені з бойками та запізнаватися з людьми. Почавши від 4. X. 1947 р., від дня зайзду на села гарнізонів, старшини ці безнастінно ходили по селах, наскачували на хати підпільників, перепроваджували списування родинного стану призначених до вивозу, списували маєток цих родин, а головно особисто запізнавалися з людьми, яких мали вивозити.

Для маскування подавали, що вони мають вигнати людей до засування ровів при будові газопроводу, квартирувати аж до виборів для охорони перед „бандіорами”, стягати всякі залегlostі поставки. В селах близько газопровідної лінії більшевики щорана розкладали стійки, які не випускали людей зі села та ловили робітників до засипування ровів. При списуванні людей брали до уваги в першу чергу підпільників, арештованих, засуджених, вивезених, зголошених, поворотців з Німеччиною.

ПІДСУМКИ ВИВОЗУ З РОГАТИНЩИНИ В ДНІ 21. X. 1947.

Ч. п.	н а з в а с е л а	вивезено родин	втекло осіб	сконф. госпо- дарств	Ч. п.	н а з в а с е л а	вивезено родин	втекло осіб	сконф. госпо- дарств	
район: Рогатин										
1.	Підкамінь	5	15	5	6	6. Журавенко	1	2	—	1
2.	Долиняни	2	4	2	2	7. Чернів	8	16	38	16
3.	Бенківці	1	4	1	1	8. Журів	5	13	15	7
4.	Фрага	2	2	44	9	9. Бахманка	1	2	3	1
5.	Любша	1	1	—	1	10. Підмихайлівці	3	5	12	5
6.	Дегова	1	2	13	4	11. Григорів	1	1	—	1
7.	Псари	1	2	6	3	12. Загір'я	9	19	8	10
8.	Заланів Вел.	1	4	13	4	13. Воскресінці	3	6	—	11
9.	Заланів Мал.	1	2	5	2	14. Васючин	2	6	—	11
10.	Дички	5	11	23	9	15. Помонята	14	26	13	14
11.	Яглуш	5	10	3	5	16. Вільхова	7	28	5	7
12.	Мелна	2	6	4	3	17. Вижнів	8	23	—	11
13.	Кліщівна	3	11	3	4	18. Букачівці	2	8	—	2
14.	Руда	3	6	6	3	разом	111	272	—	151
15.	Голодівка	1	3	1	1					
16.	Підгороддя	—	—	3	1					
17.	Перенівка	2	5	—	2	район: Бурштин				
18.	Потік	5	11	4	6	1. Бабухів	4	7	4	4
19.	Черче	6	6	19	7	2. Конюшки	9	12	10	9
20.	Жковчів	3	11	7	4	3. Настащин	4	5	2	4
21.	Данильче	4	9	8	5	4. Кунячі	2	3	2	2
22.	Уїзд	1	1	2	1	5. Лучинці	4	10	1	4
23.	Підвіня	7	17	9	7	6. Обелничі	2	3	3	2
24.	Бабинці	4	16	12	7	7. Куропатники	3	3	3	3
25.	Стратин	2	2	8	2	8. Серники Горішні	4	8	10	4
26.	Дібринів	9	12	43	17	9. „ Середні	1	2	—	4
27.	Пуків	2	9	11	5	10. „ Долішні	4	11	6	4
28.	Чесники	9	16	12	7	11. Стасева Воля	3	7	7	3
29.	Корчинок	—	—	2	1	12. Озеряни	3	3	5	3
30.	Гоноратівка	2	8	6	4	13. Юнашків	1	2	10	4
разом		87	207	272	136	14. Корсетовичі	7	7	18	7
район: Букачівці										
1.	Явче	9	23	15	9	15. Дем'янів	3	6	26	5
2.	Колоколин	11	22	42	12	16. Різдвяни	8	23	9	8
3.	Березівка	3	11	—	3	17. Мартинів Старий	3	3	9	3
4.	Княгиничі	9	17	—	15	18. „ Новий	3	15	3	5
5.	Козара	15	39	10	15	19. Тенетники	3	12	3	3
разом						20. Вигівка	1	1	2	2
						21. Витань	1	1	2	2
						22. Бурштин	3	8	6	3
						разом	76	156	130	83.

чини, родини української дивізії та родини зачислені до т. зв. третьої групи — куркулів.

Про вивіз населення було в час повідомлено з рамені Організації. Все ж багато людей большевики таки повивозили, що дається пояснити тим, що багато з них не вірило, що буде вивіз. Повідомляли про вивіз також большевики, а навіть члени МВД чи МГБ. Нпр., в селі Серниках Горішніх арештовано начальника гарнізону за те, що він повідомив населення про вивіз днем раніше.

Сам вивіз відбувався в той спосіб: дня 20 жовтня на допомогу гарнізонам по селах приїхали з районів працівники адміністрації та партійці, озброєні в кріси, в більшій часті на шнурках. Щоб замаскувати ціль своєго приїзду, большевики подавали головам сільради та членам сільської адміністрації, що вони приїхали на села, щоб домогтися 100%-го стягнення всяких залегостей по сільсько-гospодарських поставках. Вечером перед вивозом скликували до канцелярії десятників, яким припоручено замовити на другий день якнайбільше фір та робітників до будови газопровідної лінії. Днем перед вивозом по всіх майже селах порозіздилися начальники МГБ, секретарі партії та голови районів автами та коротко інформували в тайні начальників гарнізонів про спосіб перепровадження вивозу.

Почавши від півночі дня 20 і 21 жовтня большевики порозходилися по селі та обложили хати, призначених до вивозу громадян. Облогу хат держали до рана, не випускаючи нікого на двір. Досвіта повідомили людей, призначених на вивіз, що їх вивозять та щоб вони до пів години спакували свої найпотрібніші речі та харчі. В помешканні відчitувано присуд вивозу та по упливі 30-ох хвилин насильно забирали членів даної родини на підводи, які стояли вже готові. Засадничо було дозволено забирати такій родині вантажу на 5 центнарів, але цього майже ніде не додержувались, але всюди старались ограбити призначених до вивозу. На-

сильно забраних громадян зганяли до спільног приміщення дуже часто босих та голих. Щойно звідси дозволили, післати членів дальшої родини принести вивезеним з їх дому не забрані пакунки, частини одягу чи харчі. Розуміється, що до цього часу большевики вже вспіли дане господарство слідно „обчистити”. На кожну особу було дозволено взяти 50 кг харчів.

Приблизно до год. 10-ї майже в цілому терені спаковані люди сиділи вже на підводах та чекали відправи до району. При тому треба згадати, що під час вивозу большевики катували людей, забирали насильно старих та хворих, не дозволяли людям взутися чи вратися, відбирали від них пакунки та харчі. Пр., в с. Козара, букач. р-ну сильно побито жінку Гураль Розалію та цілковито ограбовано. За таким самим зразком, як із цією жінкою, большевики поступали по всіх селах: в Колоколині побито Равлик Анну, в Помонятах — Курпіту Анну, Василюк Ольгу, Николишин Олексу. Не було майже ні одного села, в якому большевики не побили б когось із призначених до вивозу. При виважуванні большевики не звертали уваги ні на вік, ні на хворобу. Н.пр. в с. Явче большевики насильно стягнули з ліжка стареньку бабусю (65 років), яка вже 5 років лежала хвора, вкинули на підвodu та завезли в район. В с. Подусів большевики вивозили старого дідуся. Хоча засадничо було сказано, що призначенні до вивозу мають право взяти зі собою

5 цнт. багажу, то большевики цього не додержувалися, а забирали людей зовсім без нічого. Нпр., в с. Серники Горішні большевики вивезли жінку Стасюк Теодозію разом з її п'ятилітнім синком без куска хліба та ще здорово побив її участковий Швець. При тій нагоді большевики, насміхаючись, випускали з подушок пір'я, дерли образи, били скла, грабили всякі дрібні речі, годинники, білля, гроші, убрання, взуття та харчі, не звертаючи зовсім уваги на те, що ті речі вивезеним будуть дуже потрібні.

Коли рано большевики заходили до обложених хат та відчитували присуд вивозу, багато людей рішилося на втечу, дуже часто вдачу. В рубриках подаю числові дані про тих, які втекли. Засадничо населення ставило гострий спротив большевикам та не хотіло збиратися до вїзду. Дуже часто большевики тягнули голих та босих людей на збирний пункт, звідки щойно посылали по їх речі. При тому большевики мали нагоду почути від населення слова правди. Пр., в с. Серники Горішні Паськів Евдокія, яку взяли на авто та не хотіли допустити її матір до неї попрощатися, кричала: „за що ви ко паете і б'ете мою рідну маму, яку я останній раз бачу. Не досить, що ви зрабували мое майно, то ще не хочете допустити до мене моєї рідної матері, щоби передала мені кусок хліба. Ви, що грабуете український народ, ви всі бандити“. В селі Явче люди кричали: „голото, комуно паршива, куди вивозиш наших людей?“. В с. Козара Гураль Наталія кричала до большевиків: „нас ви вивозите, а самі будете тікати, але не будете мати куди“, а до людей звернулася: „не плачте, нас вивозять з нашої землі московські грабіжники, але Бог нам допоможе вернутися, а за наші муки вони дорого заплатять“. В тому самому селі побита большевиками Федик Марія кричала: „діди, зайди, ви прийшли на нашу землю і хочете все знищити, так як у тебе, та завести подібний голод“. Таких фактів можна навести сотні.

Особно слід відмітити факти чинного спротиву населення, пр., в с. Конюшки забрали Ільків Бартка, інваліда вітчизняної війни та насильно саджали до вагону на станції. В той момент Ільків кинувся на лейтенанта, розбив йому обличчя та кричав: „я втратив ногу за родину, а тепер мущу їхати на Сибір конати“. По короткій метущій його випущено. В с. Явче населення кидало в участкового Бурцова камінням. В с. Козара зловлена дівчина Федик Марія вдарила енкаведиста два рази по лиці. В с. Данильче під час вивозу родини підпільника Андрейцева на большевиків кинув хтось дві гранати, з яких одна вибухла, але большевиків не пошкодила тому, що вони в час повтікали до сіней. Всякі випадки спротиву населення большевики ліквідували силою при помочі штиків та прикладів.

Під час самої акції вивозу большевиками не звагалися навіть і стріляти невинних людей. Пр., в с. Дем'янів большевики застрілили молодого хлопця (22 роки) Куцятину Степана, брата підпільника Булави. В с. Перенівка слідчий МГБ Громовий застрілив власноручно молодого хлопця Харина Славка, брата підпільника, який впав у наших рядах.

Тому, що багато людей все таки втекло від вивозу, большевики всякими штуками старалися довдатися про місце їх перебування. Найбільше використовували до цього дітей, яких заманювали цукорками, грішми та різними обіцянками. Старших допитували при помочі прикладів, а навіть тортур.

Перегляд політичних подій

Прискорене темпо, поспіх характеризує події останніх двох тижнів. Невпинно зростаюча агресивність політики ССРС прискорила закінчування довго підготовуваних плянів. Відбулися швидкі персональні зміни на керівних постах у США і в ССРС. **Закордонні міністерства** надзвичайно пожвавили свою діяльність. Що кілька днів приїжджають літаками міністри до **Вашингтону** чи до **Лондону** з загрожених російським імперіалізмом країн (з Норвегії, Швеції, Данії, а особливо Туреччини й Греції), щоб зважитися прийняти вирішні зобов'язання. По **советському боці** гарячкові політичні а особливо військові наради, що переважно мають характер таємних змов (в Карльсбаді, Рокосовський на Шлеську). На тлі великих маневрів советської армії, концентрації советських військ (зах. Німеччина, Балкани, Прибалтика) і підготови населення до протиленівської оборони (Чехія, Польща, Мадярщина), постають декуди навіть панічні настрої (викуплювання харчових запасів у Польщі).

Три події першорядного значення висунулися на перше місце і прислонили собою, відсунули в тінь усі інші політичні факти: 1) зміни в Кремлі, 2) офіційне запрошення європейських держав до підписання оголошеного вже північно-атлантического пакту і 3) наступ на повалення Тіта.

Супроти цих подій десь далеко в тіні відбуваються 20 і 27. ц. р. **французькі вибори**. Ніхто не читає звідомлень з кінцевих днів сенсаційного процесу Кравченка, не розгортає дальших акцій з приводу переслідування релігії, наче

Пр., в с. Заланів большевики катували одну жінку та намагалися висадити її на розпечено кухню, вимагаючи від неї сказати місце перебування решти членів родини. Треба відзначити, що такі спроби большевиків не мали успіху.

Безпосередньо зараз по забранні людей з хат большевики почали грабити майно вивезених родин. Зasadничо майно це було сказано відставляти в район, але большевики розкрадали його та розпродували на всі боки. Крім того „офіційального” грабунку, відбувався ще по станціях другий грабунок, а саме: большевики відбирали від вивожуваних їх речі та харчі, кажучи, що це „не полагається по закону”. На станції в Рогатині большевики пограбували в вивожуваних все збіжжя, оставляючи їм тільки муку. Цей грабунок майна вивезених тривав до 26-го жовтня, а то й далі, поки на сконфіскованих господарствах не залишилися голі стіни. Грабили і вивозили в район навіть такі речі, як

чекаючи на поновне відновлення справи кард. Міндсенті в ОН. Навіть нова справа невільництва праці в ССРС іде доволі мляво — газети занотовують окремі обвинувальні факти. Але вся увага спрямована напружено на Вашингтон і Москву. Гострі демонстрації, штрайки й протести і парламентарні бучі партії **Комінтерну** проти атлантического пакту, що в різних формах відбувалися майже в усіх країнах, потерпіли скрізь повну поразку й підтвердили доцільність цього оборонного пакту.

Причини великих **персональних перемін** у Кремлі ще далі сповіті таємничим мовчанням. Існує дві інтерпретації: 1) чистка **партийної верхівки**, що боролась за владу й розщіплювала одність політичної концепції в Політбюро, тоді коли в ССРС у ніякій справі не є допускальні дві політичні концепції біля себе. Це пояснення базується на аналогії до колишніх чисток, коли то причиною усування достойників була потреба їх повністю ліквідувати. Протилежний цій інтерпретації є погляд, 2) що в ССРС не проводиться ніякої чистки, але перетворення керівного апарату для потреб світової війни на двоступневу владу: на нормальний уряд ССРС з дещо другорядним гарнітуром людей і на уряд підготови й координації сил советського передпілля і світової комуністичної диверсії на час перебігу війни континентів. Всі звільнені від своїх зайняття советські достойники увійшли в склад т. зв. „**Ради воєнної оборони**” до якої належить крім них Сталін, Берія, Маленков, Каганович. Цей погляд базується

також і на аналізі тенденцій до уніфікації і централізації господарського і військового потенціялу держав советського передпілля, що в останніх місяцях, а особливо тижнях набрали перегоново-го темпа.

Східна Господарська Рада — крім своєї деструктивної цілі: підтриму Маршолового пляну — має за головне завдання включити господарські ресурси підкорених советами країн у воєнну економіку ССРС і узaleжнити їх від неї. **Таємні військові наради** прискорили процес советизації й удинствлення армій центрально-європейських комуністичних держав з системою організації советських збройних сил. Уніфіковані на советський зразок армії підбитих народів мають увійти як готове європейське звено в широку систему російської світової агресії. Можливо, що було заплановано перед світовою агресією практично „підшколити” центрально-європейські пів-советизовані армії в воєнних „маневрах” на вужчому європейському відтинку. Завданням новоназначеного Вишинського могло бути знайти нагоду для розпутання льокального конфлікту й забезпечення, щоб він не став світовим скоріше, як советам того буде треба.

Крім Югославії найближчою ціллю большевицької агресії в Європі завжди була Німеччина і Австрія. Недавно навіть через німецького дипломата **Надольного** підсували большевики посередньо пропозицію, щоб усі окуповані війська (включно з їхніми, але без насаджені ними в Сх. Німеччині підземної диверзії) забрати з Німеччини і зробити в Німеччині

солома, дрова, дошки, бляха. При тому не щадили нічого та не зважали на ніщо. Пр., в с. Заланів М., Конюшки, Серники забирали бджоли, при чому більшість знищили.

Процентово вивезено найбільше родин підпільників, які вже впали, які ще живуть, та родини за суджених. Рідше вивозили родини куркулів, членів української дивізії та поворотців з Німеччини.

Назагал беручи, то вивіз українського населення на Сибір, перепроваджуваний з таким великим вкладом сил, не дав большевикам бажаного успіху. Із сумаричного зіставлення бачимо, що більше чим половина призначених до вивозу — втекла. Під оглядом матеріальним большевикам рівно ж не вдалося багато скористати тому, що населення помагало вивезеним ховати перед большевицькими грабіжниками всяке майно. Навіть під час самого вивозу багато добра викрадено большевикам з-під рук.

порожнє місце, щоб большевикам було зручніше перетворити Німеччину на європейську Корею.

Європейські агресивні наміри СССР ускладнилися в останніх днях тим, що Лондон недвозначно вияснив, що напад на **окупаційні війська** в Берліні, зах. Німеччині, Австрії, Тріесті викличе негайну військову допомогу всіх членів Атлантичного пакту. Ечісон дав, що **обстріл американського літака** в повітрянім коридорі і революційна діяльність на **землях** одного з сигнаторів Атлантичного пакту піддержувана з-за кордону, буде уважатися збройним нападом.

Держави, що підписали оборонний **півзахідно-атлантичний пакт**, або до підписання запрошені, переважно в тому, що заключення його і створення оборонної солідарності держав буде вистарчальною погрозою для напасника не шукати нагоди для конфлікту. Виступи комуністів на парламентарних дебатах в справі ратифікації пакту, в Італії, Франції, Норвегії, Бельгії і масові демонстрації, виявили як дуже большевиками на тому залежало, щоб автоматичною конечністю солідарності оборони не позбавляти їх можливості шукати нагоди до часткових конфліктів і часткових анексій чужих теренів. Вістря російсько-імперіалізму спрямовується на держави, що не входять в систему Атлантичного пакту. Загрожена в більш або менш драстичний спосіб самостійність **Югославії**, **Ірану**, і **Фінляндії**. Оборона світу тепер автоматична. Кожна місцева війна може дуже легко перетворитися в світову.

ЩЕ ОДНА ЗМІНА В СССР.

На місце міністра оборонних сил Ніколая Булганіна назначено поляка Олександра Валісовського (ур. 1998. р.) оборонця Сталінграду і командувача воронізькою офензивою 1942/43. Булганін залишився далі замісником голови Ради міністрів СССР. Валісовський має особливий смак: на всій ширині своїх грудей і живота носить цілій іконостас ордерів, медалів, коліркових стрічок і лисички бляшок.

ЗАКРИТТЯ СОВЕТСЬКИХ КОНСУЛЯТІВ В ІРАНІ.

СССР закрив свої три консульати в Тебрії, Мешеді і Агві. Від

Ірану мав зажадати, щоб уряд закрив іранський консуліят у Баку. Це потягнення не вважається ще початком зірвання дипломатичних взаємин.

Американську білу книгу про Росію оголосило закордонне міністерство США про те, що СССР боїться дати змогу свому населенню пізнані американську свободу і життєвий стандарт американських громадян і тому відрізує їх від усякого зв'язку з закордоном, щоб громадяни СССР не мали змоги порівнювати відносин у ССР з чужиною.

Вільну конференцію представників політичних течій ССР запропонував скликати уряд США большевикам.

Приготова протилетунських сховищ почалася у всіх містах ЧСР. В Берні і Пільзені переводяться вправи затемнення подає ППК.

Домагання припинити протинаціональну діяльність КП, що за вказівками чужої держави веде зрадницьку і підступну пропаганду, поставив сенат бельгійському урядові.

2 мільярди доларів на озброєння Греції, Ірану, Туреччини, і зах. європейських членів Атлантичного пакту можуть США видати в цьому році без шкоди для своїх державних ресурсів.

Воєнний обруч довколо Югославії

Небезпека тітізму.

Вілім Тіта з-під диктатури Кремля і політичне усамостійнення комуністичної югославської держави створили для СССР загрозливу ситуацію.

Сам факт непослуху й бунту проти непрошеної опіки „старшого брата“ не лише пройшов до тепер безкарно бунтівників але й виявилось, що відірватися від Росії, нічим не є шкідливе для свободного існування самостійної комуністичної держави. Ничого не вдіяли дотеперішні заструшування Комінформу. Також большевицька блокада комуністичної Югославії господарським бойкотом має всі вигляди на повний неуспіх. Югославія дae собі раду. Росії остается хіба тільки далі демонструвати безсильності затіянного нею господарського бойкоту. Завертати нема куди.

Другий факт, факт приявності на світі незалежної від СССР націонал-комуністичної держави ставить кожного дня під сумнів основну для большевицької імперії доктрину про необхідність російського централізму, як ніби то конечної передумови існування комунізму в неросійських країнах. Приклад існування комуністичної держави в Югославії завжди наново пригадує, що російський централізм ніяка передумова дальніго існування комуністичних неросійських держав, але чисто російська імперіалістична забаганка.

Ухил „тітізму“ б'є в само серце російсько-большевицького імперіалізму.

Мао Тсе-тунг, черговий завойовник Китаю, почувши свою силу, не проявляє тепер особливої охоти бути в усьому слухняним знарядям кремлівських диктаторів. Чи не краще йому, мавши власну силу, бути диктатором у своїй країні, замість підчи-

няття її волі чужинців, що не розуміють самобутніх особливостей тисячилітнього народу? Чим він гірший від Тіта? Націонал-комуністичний Китай, замість бути поширенням російсько-большевицької імперії, може стати найприроднішим її конкурентом серед скомунізованих до цього часу народів Азії.

Популярність Тітової ідеї утворити із збульшевичами недавно народів незалежний від Москви південний Союз Радянських Республік дає уявлення про те, що може статися з теперішніми російськими просторами на схід від Уралу, якщо Мао Тсе піде слідами Тіта. Китай не Югославія. Резервуар людських сил Китаю переважає Росію більше як двічі.

Щоб цього не сталося, повинно статися щось друге. Тіто повинен бути в час повчальним способом знищений. Його невдача й упадок повинні стати грізним моментом, що відстрашувало би всіх комуністів снувати пляни про усамостійнення себе від Москви.

Старі ідеї неросійських комуністів йти до комуни через здійснення її в національних державах, унезалежнівші їх від експлуатації большевицькою Москвою — не згинули враз із розстрілом старих большевиків. Вони наче той смертоносний рак, знищений в одному місці, відживається в інших частинах організму й загрожує розпадом тотально зцентралізованої большевицької імперії на її національні частини, а принаймні втратою гегемонного місця Росії між скомунізованими народами.

Сьогодні цей рак, що роз'їдає стрижневі нерви большевицького імперіалізму носить в Європі називу „тітізму“. В Росії його відміни називались колись „троцькізмом“. На Україні — „шумкізмом, волобуєвщиною, скрипниківщиною“. В Китаї перед

розважанням Лі Лі-сана „лілісанізмом”. Щоб „тітизм” жовтої раси не перетворився в „маоїзм”, Росія на прикладі Югославії спішиться показати, що той шлях небезпечний.

Організовані Комінформом заяви західних комуністичних проводірів про їхню готовість зрадити в війні свої народи започаткували ферменти обурення серед частини комуністів, що не бажають зраджувати своїх батьківщин. Треба було переводити широку чистку напр., у північній Франції. Але це чистка на Заході не може відбуватися „нормальним” способом — розстрілом, чи Соловками, всі вичищені за „тітизм” осталися живими й не змінили своїх переконань.

Чи чого іншого може сподіватися Москва від привиклих до самостійного державного життя робітників Англії, Бельгії, Німеччини? Гегемонне місце Росії серед західних народів вимагає невпинного і дуже різнобічного діяння системи тотального терору. Доки терор неможливий, треба принаймні приголомшити й пригупити надії, що будова й існування комуністичних держав може відбуватися незалежно від Москви. Зухвалство Тіта повинно перестати бути приманою.

В воєнному обручі.

Після безуспішних спроб зломити Тіта бойкотом „Східної Господарської Ради” підготовано партизан до спровокування внутрішньої війни у Югославії (гл. „Сурма” Ч. 2). Ззовні замикається Югославію воєнним обручем. З Істамбулу звідомляють, що болгарські й румунські війська сконцентровані на югославському кордоні. В сіли посуються сильні банди вишколених партизан. В Альбанії советська вишкільна місія перевищилоє в Скутарі окрему дивізію з альбанських югославських партизан і черногорців. „Повітряним мостом” перевозять чотиромоторові бомбовики до Альбанії большевицьку зброю, мабуть і військо. Морем віддавна вже Італійські воєнні кораблі віддані Росії згідно з миривим договором все ще стоять у альбанських портах. Альбанський прем'єр Енвер Гокста поїхав понакази до Москви. Гокста називають наймолодшим, найвродливішим і „найбільш глухонімим” з європейських диктаторів. В Відні одержано вістки, що советські відділи в складі 10 дивізій (!) з панцирними частинами з південної Румунії пересувалися на болгарсько-югославський і болгарсько-грецький кордони. Від мадярської станції Задольний на югославському кордоні до російського кордону поширилося рейки на російський лад. В південній Мадярщині, особливо коло Печу розбудовують летунські майдани. Мадярські офіцери обов'язково мають вивчати російську мову.

З Атен звідомляють, що на македонсько-тракійському відтинку почали в половині березня концентруватися б. 15 тис. комуністичних партизан „Демократичної Армії”. Болгари організують з старих членів передвоєнної націоналістичної організації ГМРО (Внутрішньо Македонська Революційна Організація) окремий корпус. Після вишколу советськими старшинами вони мають поповнити ряди протигрецьких партизан. Альбанські агенти скріпили агітацію серед альбанців в югославській Македонії. Централья НОФ (Народно-Освободительного Фронту) „Македонських Слов'ян”, що знаходиться серед протигрецької комуністичної армії розвинула підбурючу пропаганду на югославському терені.

Радіовисильні сусідніх сателітних держав повели дуже гостру протитітівську пропаганду.

Тіто не дармує. Три тисячі ненадійних югослав-

ських офіцерів звільнив з армії. Утворив чотири армейські команди в Загребі, Сараєві, Ніші і Новоселі. Забльокував кордони військом, яке переслідує болгарські банди, що вдираються до південної Сербії. На болгарські й румунські пропагандівні закиди обвинувачує Москву і Комінформ, що вони відступили від справжньої науки Леніна, а обидвом сусідам закидає, що вони в боротьбі проти фашизму „три дні після приходу червоної армії пошили з пивниць”. Всі серби горді на свої воєнні чини й піддержують Тіта проти його Комінформівських ворогів. На 7. квітня скликаний до Білгорода конгрес югославського Народного Фронту.

Західні держави страйкожені положенням на Балкані. 13 американських воєнних кораблів прибуло до порту Салонік з наймодернішою авіоматкою. Американські кораблі й літаки переводять найстрогішу контролю грецьких берегів і проток. Амер. міністр Ечесон оголосив 23. ц. м., що незмінне зацікавлення США безпекою Греції, Туреччини й Ірану та вдержання незалежності всіх країн у світі, що будуть загрожені. США продовжуватимуть свою допомогу країнам, незалежність яких буде загрожена.

Македонське „воз'єдинені”.

Повалення Тіта розглянувалося Москвою видвигненням питання незалежності Македонії. Македонія поділена між 5 держав. Найбільші частини належать до Югославії, де творять 7. республіку Тітової держави і до Греції. Мала частина є під Болгарією, а прикордонний пояс під Альбанією.

Болгарія і Альбанія стали базами для „воз'єднення” Македонії. Болгарія має македонські терени добровільно відступити, Альбанія не рахується, а від Греції і Югославії треба відвоювати. Мав це робити Маркос, але він не поспішав відривати від Греції частину македонських теренів, ані починати війну з Тітом, маючи від нього в допомогу 30 тис. югославських партизан. Зате сидить він тепер на Луб'янці а Захаріядес і Йоанідес слухають, що Москва накаже. Але Росія не дісталася ключової позиції для дальших акцій у Салоніках. Зараз там американські воєнні ескадри псують пляни.

Незабаром — заповідають — буде проголошено утворення македонської „держави”. Удар для Тіта ї одноважно удар для „патріотичної” частини грецьких комуністів, що орієнтувалися на Маркоса. і третій удар — трагедія македонського народу, що від часів Олександра Великого (323 до Хр.), не має самостійної держави і готується до боротьби, щоб замість неї одержати соборне поневолення. Ідея македонської самостійності стала найбруднішою політичною спекуляцією й обманом македонських патріотів імперіалістичною Москвою. Цим опущством людей, що з ідейних мотивів стануть до боротьби за свою справу і в нагороду дістануть тотальнє большевицьке поневолення, Росія хоче: 1) усунути Тіта і тітизм, 2) вибити з голови частині прогрецьких партизан великогрецькі мрії, 3) забезпечити собі доступ до Середземного моря, 4) пробити собі міст до Італії і до Альбанії.

На перешкоді цьому стоїть те, що порушення інтегральності Греції визначає початок III. війни. Якщо большевицька Росія до неї ще неготова, буде шукати способів розпутати „домашню” війну на Балканах. За дії партизан — організованих і школених большевиками — советська дипломатія „не відповідає”, це по большевицьки називається „воля народу”.

Славної пам'яті

Друг СТЕПОВИЙ

уроджений на Уманщині р-н Буша в 1912 р.
професор зах. літератури в Києві, довголітній
провідний член ОУН, активний учасник рево-
люційно-визвольної боротьби проти німецьких
і большевицьких окупантів,

відзначений діяч

Головного Осередку Пропаганди ОУН,

Делегат Проводу ОУН в Україні,

до пропагандивної роботи за кордоном,

згинув трагічно

дня 29. вересня 1948 р. на Чехословаччині в с. Ліповець б. Брна

Славної пам'яті Друг

Хорунжий ГРУЗИН

уроджений в Дрогобиччині р-н Миколаїв н/Дн. 1920 р.

довголітній провідний член ОУН,

Командир сотні УПА,

учасник революційно-визвольної боротьби проти польських,

німецьких і большевицьких окупантів,

учасник бойової групи ОУН для окремих доручень,

згинув геройською смертю

дня 10. вересня 1948 р., на мості ріки Морави нижче Зліна на
Чехословаччині під час пробою через ворожу заставу.

Славної пам'яті

Друг МИРОН

уроджений у Стрийщині р-н Сколе 1928 р.

абсольвент гімназії,

провідний член ОУН,

старший вістун УПА,

учасник революційно-визвольної боротьби проти німецьких
і большевицьких окупантів,

учасник бойової групи ОУН для окремих доручень,

згинув геройською смертю

дня 25. вересня 1948 р., на полях між Ркіни й Адамовом б. Брна,
оточений ворожим перстенем.

ГЕРОЯМ СЛАВА!

Колективізація і українська родина

В підмурівку новітнього матеріалізму, як системи історіософії, або фундаментом „Капіталу” Карла Маркса, є невелика брошурка Фрідріха Енгельса під назвою „Походження родини, приватної власності і держави”.

В цьому творі Ф. Енгельс поставив і доводив теорію, головна думка якої така:

Людська родина, як соціальна клітина в певних соціально-економічних відносинах може й повинна зникнути, як історичний пережиток. А що існування родини, як соціального організму, немислиме без поєднання п'ятої, більшого чи меншого, мінімума економічних підстав, тобто родинної економіки. Ф. Енгельс, заперечивши людську родину, заперечив і родинну економіку, як історичний пережиток, який відімре разом з родиною. Тому він родинну економіку назвав приватною і історично промисловиною.

Ітучи за Енгельсом, теоретики соціалізму твердять, що приватна, родинна власність повинна перед універсальною **суспільством** власністю з приреною конечністю згикнути.

Ця історіософія і розбудована на ній ідеологія дає цілу низку фальшивих постулативних заложень на яких розбудовачо „науковий” соціалізм. До числа цих постулатів відноситься —

— людина є соціальним, безрозрідинним індивідом, і безпосередньо, як індивід, є часткою цілого — суспільства.

— ролічна є соціальним пережитком, а соціально-економічна основа роліч, або, як її називає Ф. Енгельс, приватна власність — є соціальною.

Від цього остатнього постулату до гасла „грабъ награбленное” не так далеко, як інколи це видається.

В висліді застосування „теорії” Ф. Енгельса — людину уважається соціально безродинним індивідом, а соціальні відносини і економіку за відносини між індивідуальною, позародинною, людиною і світовим суспільством.

Соціальний інститут родини відкинуто і **принципово** заперечено. Родину, позитивну соціальну функцію, зведену до установи задоволення безвіслідних біологічних потреб.

Тим часом людина завжди існувала, існує і існуватиме та соціально себе виявляє в родині, як дитина батьків, а з наступленням зрілості, як батько чи мати дітей.

Замах на соціальну природу і ролю людини є замахом на ціле людство.

З цього погляду чи не найбільші втрати в світі через руйнацію соціально-економічної ролі родини завдача большевизму Україні. Для Росії соціалістична теорія родини такої шкоди не нанесла, бо, **родина московського народу** в своїх засадничих залеженнях має багато рис **нижчого типу родини: полігамічно-анархічного, гаремно-східнього**. Московська родина, як

соціальний інститут, складалася звичайно з голови — батька, з усіх одружених синів і їх потомства та неодружених синів і дочок до їх віддачня. Їх вони проживали зі спільнотою гospodarstva, головою і гospodarem якого був батько, а одружений син чи сини із своїми жінками і дітьми, творячи біологічну родину, не творили собою, з правилами, окремого соціального організму. Із смертю батька — за старимnomadno-koчovim принципом — його місце мав би зайняти старший син, у якого його менший брат, доживши навіть онуків, міг би й померти лише „работником” цього роличного колгоспу.

Натомість **українська родина**, за всіх історично відомих нам часів, завжди існувала одночасово як біологічна спільчота і соціально-економічний оргачізм. Українська родина в момент свого зародження одночасово ставала і соціально-економічним організмом. Українська родина ніколи не знала „трагедії московського семінаго разела”, бо батьки мололят, які творили родину вже заздалегідь приготували для нової родини власне окрім гospodarstva, чи п'їстави окрім і самостійного соціального існування і діяльності.

Тому соціалістично-колективістична практика і потітика советської Росії в питаннях родини для московського народу лише затримувала, так би мовити, котсернувала колективістичний характер московської родини, який був до того часу, а для українського народу еволюла **пілком чужий і всіржий** для нього характер родинної організації. Московська біологічна родина не існувала як соціальна категорія. Коли ж колективізація перенесла на Україну цей принцип, то це цілковито перекреслювало соціально-економічний характер української біологічної родини, бо українська біологічна родина була ідентичною соціальному оргачізмом.

Ці дві історичні категорії родин — московської і української — висловлюють себе різно в своїй соціальній ідеології.

Українець каже: „Гуртове чортове”.

Москаль цілком протилемно: „Всьо міром” („Все громадою”).

Українська людина до колективізації працювала в родині для себе, для своїх дітей, московська людина працювала „для міра” (для громади), хоч і мала в собіувесь час тенденцію до „розколективізації” через „семейні разделі”.

Введена на Україні колективізація поставила перед українською людиною завдання працювати „на мір”. Вона ввела підставові засади розподілу вислідів праці такі, що українську родину поставили перед загрозою занедбання, а цілій український народ перед занепадом. Колгоспна система винагороди за працю розподіляє на принципі **індивідуальному** продукти праці на число вироблених людиною днів праці. В висліді цієї системи родина, яка має більше працездатних, дістас більше продуктивів, а родина „обтяжена” малими дітьми має менше часу для праці в колгоспі, не може, затруднити навіть своїх працездатних членів (зокрема матерей) і в висліді **менше дістас** з колгоспу продуктів для свого виживлення. Пригадати треба, що розміри колгоспної оплати праці перебувають на рівні нижчому від мінімума фізіологічної потреби людського організму. На фактично відпрацьованій робочій дічі по Україні виплачувалося в роках перед 1941. пересічно півтора кілограма хліба в зерні, а видачі інших продуктів — товщів, молока, вимірювались кількома сотками грамів на цілий рік. Отже зрозуміло, що утримання і виживання малих літніх і матерей цих дітей може відбуватися коштом надщерблених і зменшених виживлення, і так недостатнього, працездатних членів родини, які працюють в колгоспі (батька чи дорослих дітей).

Така система розподілу продуктів праці в колгоспах України підтримала підставові засади для **фізіологічного буття** української сільської родини. Українська сільська колгоспна родина в роках перед другою світовою війною зменшилася до пересічного розміру 3.97 душ (майже чотири літні). Такий розмір поділи не забезпечує навіть фізіологічного вільнопріречія існуючого розміру настечин. А сільська родина, як відомо, є й була в усьому світі джерелом збільшення і зменшення числа і сили цілої національної стільчоти.

Колгоспна, сучільна економіка приводить до **примусового винагородження** української нації. Лише висока життєсність снага української нації рятует і від прогресуючої заглadi. Українські діти в колгоспному селі з гравила не знають своїх дідів і бабунь, бо в колгоспній родині на Україні лишилися понад 50–55 років майже відсутні: **пересічний вік українського селянина скорстився**.

Принципи організації колгоспної системи негативно впливають на розвиток і московської нації, але на Московщині цей вплив не є таким руйнівників, бо московський колгосп сперся на сильні залишки притаманної Московщині колгоспної родинно-общинної соціальної організації минулых часів. Московські колгоспи розмірами своїми є вдвое менші від українських. На Україні пересічний колгосп налічує 640 душ населення, або до 160 родин. В Московщині пересічний колгосп налічує яких 40–50 родин і є соціально більше „уприватнений”, „індивідуалізований”, є так би мовити менше „колгоспний”. Московські колгоспи охоплюють менший засіг економічних підстав буття московської родини, бо в центральній європейській Московщині не колективізовано домашній і кустарний промисл, працю поза гospodarstvom, в лісі, на торфовищах, сезонову працю

на фабриках і заводах, — те що творить другу половину економічних підстав існування московського селянина. Крім того за кустарні вироби, виготовлені в домашньому господарстві російський колгоспник дістас **принципово індивідуальну заплату**, на фабриці він дістас звичайну заробітну платню, як і в звичайному підприємстві цілого світу. Український колгоспник має універсално усунутінені підстави економічної діяльності і соціального буття, у московського колгоспника залишилось дуже багато підстав і умов соціально-економічної діяльности не соціалістичної.

Синтезуючи попереднє можемо сказати, що запроваджена на Україні колективізація сільського господарства універсално зруйнувала всі економічні підстави існування селянської родини і цим поставила під загрозу саме біологічне існування української родини, а з цим й української нації. На Московщині колгоспна система залишає для московського колгоспника хоч і обмежені, але досить поважні підстави ведення родинної, не колгоспної економіки.

Натомість на Україні ми маємо до діла зі „стовідсотковим”, повним і універсальним колективізуванням всіх соціально-економічних підстав буття української хліборобської родини, яке в корені загрозило підставам існування нації і звело українську родину в колгоспах до розміру і структури, що виключає біологічне відновлення і розріст.

Соціалістична колективізація сільського господарства на Україні в її сучасному вигляді є замахом на знищенню фізичного існування українського народу з боку Москви.

Тому проблеми колективізації і соціалізму на Україні є не проблемами внутрішньої соціальної політики української нації і держави, а проблемами боротьби за існування української нації з зовнішнім ворогом: соціальні ідеї і соціально-економічні підстави „супільній колективізації” сільського господарства на Україні підтримали субстанціональну основу нації — хліборобську родину.

Ліквідація коглостиної системи і її соціально-економічних підстав для нас є рівнозначною приверненчю умов нормального фізичного існування і розвитку нації: при дальшому триванню стану неповного чотиролушного складу української хліборобської родини, як це було перед 1941 роком, нація пропідготувана на затибіль.

Потреба Антикомінформу.

„Ль Елок” пише: „Чи не можна би, чекаючи на неминуче з’єднання нарівні християнської цивілізації, поставити за ціль з’єднання осіб, що не хотять пасивно придивлятися до поступового знищування духових вартостей під ударами мак’явелівського матеріалізму в свого рода **Антикомінформу?** На всякі випадки що був би єдиний вихід, що нам остається, щоб обминути такої влади, яка як невилічима пошесть кожного дна щораз більше шириться по світі”.

Приготова до боротьби з большевизмом

Активізація християн.¹

Ще в половині січня ц. р. християнські партії злучилися в антибольшевицьке „Міжнародне Об’єднання Християнських Партій” Н. Е. І. (Нувель Екіп Интернасьональ). На чолі Н. Е. І. стали знані політичні діячі майже всіх західно-європейських країн. Для орієнтації подаємо перелік: ван Зеланд — б. бельгійський прем'єр; Агір — президент баскійської республіки; Де Віяр — бельгійський міністр; Ешер — голова швейцарської консервативної партії; Фігль — австрійський канцлер; Марк Санье — почесний голова Пляну Європейської Відбудови; Зерарен — голландський міністр колоній; Пічоні — італійський віцепрезидент Ради міністрів; др. Мюлер і др. Аденавер — представники Німеччини.

Це об’єднання поставило собі за мету передусім культурну й світоглядову боротьбу проти матеріалізму як основи большевицького мислення. Практично здійснити це думас відповідним поставленням пропагандивної і виховної роботи.

Важніші моменти з протоколу господарського відділу Н. Е. І. такі:

„1) Влаштування регулярних радионадач Н. Е. І. з різних європейських радіостанцій для країн поза залишою занавісою.

2) Роз’яснювальний похід у пресі з метою розбудити свідомість справжнього положення поневолених країн і терпіння їхнього населення.

3) Організування духової й моральної допомоги втікачам зі Сходу. Окріма увага повинна бути при цьому направлена на студентів, щоб у доступнішій їм засоби, що дозволили б їм продовжити студії”.

Від других антимарксистських груп це „Міжнародне Об’єднання Християнських Партій” різниться тим, що воно головний натиск кладе не на прив’язання до традицій чи на відклик до історичного досвіду, або на націоналістичні емоції, але на окремішний світогляд. Світоглядове протиставлення вважає найсильнішою зброєю, а інших противників марксизму вважає малошо меншими матеріалістами від самих комуністів, які є незгідні з мораллю останніх. Через те стодіється від інших антикомуністів самої тільки дефензивної калькуляції, розрахованих на дипломатичні зв’язки, а само ставку ставить на підкреслення і протиставлення духових вартостей — матерії.

НЕІ уважає себе справжнім Інтернаціоналом Заходу, який по своїй істоті й діянню єдиний може дорівнювати комуністичному Інтернаціоналові. На ділі є це міжнародне об’єднання партій центру, які недолікують динаміку патріотизму в боротьбі з большевизмом і марксизмом. Характерчим для нерозуміння ваги рушійної сили патріотизму є тає місце із листа одного з діячів НЕІ.

В Америці „загально турбуються” тим, що наші християнські партії складаються з занадто різноманітних елементів і тому не вдається спінити поступового розколу. Може постати небезпека, що більшість членів тих партій переїде зі страху перед комунізмом до неофашістських, або націоналістично-народних рухів, як це сталося в Франції з де Голістами. Так могли б бути знищені християнські демократи Шумана (французькі — ред.) і де Гаспері (італійські)”. Зі страху отже перед ухилом в бік націоналізму НЕІ ще перед розгорненням бою з большевизмом, згори позбавляє себе важливих джерел динамічності. Тим підкреслює воно своє місце, як антибольшевицький рух поміркованих партій центру, що матиме в головному мабуть переважний інтелектуалістичний характер. Наче на підтвердження того з сімох дієвих комітетів, що мають постійний осідок у Парижі, найдіяльнішими є господарський і культурний комітети НЕІ.

Сподіємося, що НЕІ піднесе чуйність на світову загрозу большевизму серед трохи все ж таки сонливих християнських партій центру й пожвавить рухливість бодай до тої міри, як це має місце в Італії й зах. Німеччині.

Утворення міжнародного авторитетного центру з відомих світових людей з заслуженими титулами — безперечно поважне дослідження. На початок цього досить. Коли ж іде про успішну й своєчасну протидію Комінформові і Дезінформові — авторитети й титули повинні бути скріплени енергійною працею відповідно дібраних робітників. Звичайно перед тим треба бути їх частково стерегувати, щоб добре держалися середники і в розпалі боротьби з комунізмом не заганялися часом в протилежний большевизмові націоналістичний ухил повної його антитези.

Але чи тоді буде можливе спріважнене протиставлення патосові большевицьких фанатиків?

Над тим треба би колись — на підсумках досвіду ще не зачатої праці — призадуматися людям, переліканім ще до сьогодні примарами вчоращчого дня.

В створенні НЕІ безсумісний позитив в тому, що НЕІ бере на свої плечі невдячний обов’язок безнastанно стукати до голови поміркованим елементам центру, що також і їм треба ставати на фронт боротьби з большевизмом.

РАДА ВІЛЬНОУ ЧЕХОСЛОВАЧЧИНИ

Під такою назвою утворився у Вашингтоні чеський екзильний уряд, до якого ввійшли 4 колишні антикомуністичні політики. Дальші будуть притягнені.

Чи цей протиуряд до праৎкої агентури Кремля буде мати такі ж самі як і вона загарбницькі цілі щодо Словаччини, — стане відомим після появи його декларації.

Наші союзники

10-ТИ РІЧЧЯ САМОСТІЙНОСТІ СЛОВАЦЬКОЇ ДЕРЖАВИ.

Десяту річницю проголошення Словачької Самостійної Республіки 14. III. 1939 р. відсвяткували Словачський Комітет Дії окремим святом. В навечеря великого дня для цілої Словаччини зібрались в Мюнхені словаці враз із запрошеними гостями, щоб відзначити цю велику річницю.

Свято відкрив секретар Словачського Комітету Дії д-р П. вітаючи учасників і представників від народів АБН.

„Минає 10 років — почав д-р П. —, як довга боротьба словацького народу коронувалась перемогою. Словаччина під прогодом д-р Тіса стала Самостійною Сувореною Державою й на протязі 6-ти річного панування доказала, що може жити своїм власним, вільним життям без „опіки сусідів...”

....І хоч большегинські варвари знищили нашу свободу, хоч вбили сл. п. президента, то його дух живе дальше в народі й він веде словаків на боротьбу з большевизмом і чеським імперіалізмом і змагає в колі поневолених народів до Самостійності під кличем „Воля народам, роля людичі!”

Дальше слідували привітання від організації народів. Голова АБН побажав Словачському Комітетові Дії ще успішнішої праці серед народів АБН тут і на рідних землях та скорого відновлення Словацької Незалежності Держави. Після того привіти складали німці-втікачі зі Словаччини, прелставники мадярського, болгарського, літорського, козацького народів, ОУН, УПА, молодь АБН, УСГ, ЛУПВ, ОУК, ОУЖ та „Союз конструктивно-творчих сил України”.

Вкінці вітали лесяту річницю Словачької Незалежності представники словацьких студентів-католиків.

Закриваючи свято, д-р П. — подякував всім за ширі побажання, заявляючи, що словацький народ не зійде з обраного шляху і змагатиме дальше революційною боротьбою до перемоги.

Відстіванням словацького гімну закінчено вроочистість.

Г. С.

СВЯТО БІЛОРУСЬКОЇ СВОБОДИ.

Дня 25. березня припадають 31. роковини проголошення Білорусі вільною, самостійною Державою.

Упадок довговікової царської неволі приніс поневоленим Росією народам подих довгожданої волі. Березень 1918 р. був початком великих подій і напруженої боротьби підкорених Росією народів. Білоруські патріоти доложили великих зусиль, щоб повести свій народ до державного життя. Над Мінськом, тодішньою столицею, замаяли пррапери білоруської свободи. Рада Білоруської Народної

Республіки своїм історичним рішенням З 25. березня 1918 р. спрямувала всі національні сили на шлях радісного державного будівництва і твердої боротьби за сяте право білоруського народу до самостійного державного життя.

Імперіалістичні сусіди розшматували молоду Білоруську Державу. Большевицька окупація криваво роздавила державні досягнення відродженої Білорусі. Але не стало в ній сили спинити росту ідеї державної незалежності, видерти її з сердець білоруських народних мас.

Плече об плече з борцями за відбудову Білоруської Держави йдуть революційні сили свободолюбивих народів до перемоги над спільним ворогом свободи народів.

ЛІТВА

Литовський народ начислює приблизно 4 мільйони. Третина цього загального числа приблизно 1 млн. литовців належить в Америці. Історичною столицею Литви є Вільно. В середновіччя Литва була великою державою і її землі тягнулися від Балтійського до Чорного морів. Вкінці XVIII. сторіччя Литва разом з Польщею була окупована Росією. В 1918 р. Литва відновила свою незалежність і в період 22-літнього самостійного життя досягла високого рівня в сфері культури і цивілізації. В 1940 р. большевицька Рада, тайно договорившись з гітлер-

івською Німеччиною, окупувала Литву, порвавши цим всі міждержавні договори.

В Литві переводиться масову депортацию місцевого населення. Біля 300 000 мешканців Литви вивезено в сибірські і другі концентраційні табори. В однім з таких таборів помер мученикою смертю бувши президент республіки п. Александрас Стульгінські, багато других державних діячів, високих достойників духовенства і звичайних громадян всіх суспільних класів.

В Литві розвивається завзятий рух спротиву. Приблизно 40 000 озброєних „Борців за Свободу” (Laisves Kovotojai) при підтримці всього народу, бореться проти окупанта і вичікує моменту для всенародного повстання. Держави вільного світу не признають окупації Литви.

В Вінчічтоні, Лондоні, Парижі, Гімі і других столицях литовські посольства розвивають свою діяльність. Боротьбу за свободу проти окупанта в дипломатичному секторі ведуть посольства на чолі з шефом литовської Дипломатії і заступником президента республіки міністром Стасісом Лозорайтісом та Головним Комітетом Освобождження Литви (VIK). На чолі цього комітету стоїть п. Миколас Крупавичюс.

Литовський народ всеціло підтримує ілєї АБН „Свобода народам, свобода людичі”, за них бореться й боротиметься в передчіх лавах аж до переможчого кінця, бо він вірити, що „Світло” переможе „Тьму”.

Литовець (В. А.)

На фронтах нашої боротьби з большевизмом

ПІДПІЛЬНИЙ СПРОТИВ.

Голяндський щоденник „Дахбляд” з 16. 2. подає такий образ визвольної боротьби поневолених большевизмом народів.

„В наслідок збільшення терору напливали (до Голяндії) добровольці: німці, латвійці, литовці, росіянини та українці. Всі ті мужчини свідомі того, що вони не в сили забезпечити свободи балтійських країн.. Вони сповнені жадобою наносити шкоди своїм смертельним ворогам. Ці партизани стоять в постійному зв’язку з рухами спротиву в Польщі, Україні та всіх інших придавлених большевицьким режимом, країнах Східної Європи і вдережують зв’язок із земляками з еміграції.

Організований спротив у Східній Європі.

200 000 до 400 000 вояків, забезпечених зброєю і спроможних

встрявати в часті бої з червоними арміями, творять спротив проти комунізму в Україні та в народніх демократіях, — так звучить найбільш вірогідна інформація з-поза залишеної заслони.

Замість великої кількості удокументованих звітів, які походять від добре поінформованих і цілковито вірогідних людей виявляє, що в кожній сателітній державі Советського Союзу діють організовані групи спротиву.

Ці озброєні та організовані групи дістають підтримку від інших протикомуністичних рухів, зложених з незлічимої кількості членів.

Деякі з цих рухів є першорядно зорганізовані і добре узброєні, як напр., партизанска армія в Україні. Стверджено, що вона посідає порядно вишколену узброєну силу 50 000 до 100 000 вояків. Вони боряться проти комуністичних ар-

мій в польській і в російській Україні.

Інші групи щойно ростуть так, як напр., визвольний рух, зорганізований мин. року в Чехословаччині, тобто в наймолодшій російській „народній демократії”, що має 4 500 членів.

Багато з цих груп приирають в останніх місяцях щораз то більш таємничий характер. Можливо чекають вони вирішення в дивній холодній війні між великораджа- вами Сходу і Заходу.

10 000 динарів за голову.

(В Болгарії) час-до-часу доходить до відкритого бою. Недавно, згідно з удокументованим звідомленнями, дійшло до сутички між 3 000 озброєних партизанів і урядовими частинами в майже недоступних горах Болгарії. Ті околиці описав недавно один антикомуністичний біженець, як „область замкнену в залізній скрині”.

Комунистичні частини марши. Ті-то платять 10 000 дин. за голову кожного члена югославського руху спротиву. Їх переслідують поліційними пасами спецвідділи армії Тіта.

Багато з цих антикомуністичних груп складається з людей різного політичного переконання. Є там навіть і розчаровані комуністи.

Сила партизан.

Сила рухів спротиву, згідно з джерелами, припадає на поодинокі країни, така:

Советсько-польська Україна: приблизно 50 до 200 000 антикомуністів згрупувалися в одній армії, що є організована в полки та забезпечені танками, артилерією й скоростврілами. Вони вибрали уряд, який мав би перебрати владу по визволенні.

Польща: приблизно 100 000 узброєних бійців укривається в пущах, з яких дозволяють вони собі час до часу встриявати в бій з урядовими частинами. Вони є відомі як польська внутрішня армія, або АК.

Югославія: в країні діє щонайменше сім антититівських груп, підтримуваних двома югославськими організаціями за кордоном. Одна з них твердить, що її сила виносить 20 000 людей.

Чехословаччина: підпільний рух зорганізувався аж після перебрання комуністами влади. Він співпрацює з рухами спротиву воєнних років.

Румунія: активно діє 20 груп з дивними назвами, як „Чорна Шинель”, „Білий Орел”, „Дунайські Хвилі”.

Болгарія: прихильники Николая Петкова, провідника аграрників, повіщеного комуністами, полагодили конфлікт між собою. В літі минулого року вони звели в горах завзятий, дотепер ще не згадуваний бій, з урядовими збройними силами.

Альбанія: групи спротиву зберігають свої сили до цього моменту, коли зможуть на велику скалю розгорнути бій проти свого комуністичного уряду...

Бандера

Найсильнішою ю найкраще зорганізованою з усіх тих численних гнізд спротиву є партизанска армія в Україні, що від травня 1944 р. зводить боротьбу з польськими і російськими червоними частинами.

Уряд, що його створили ці партизани, вибрав уже президента міністрів кабінету та парламент. Він одержує підтримку від українських біженців по цілому світу.

Партизанска армія має свою власну рекрутну і вишкільну програму та систему строгих „проб

~~~~~
„Нас ганьбою пече те, що наша Україна — звичайна губернія, звичайна колонія сталінських імперіялістів, а не рівноправна республіка.”

(З листівки ОУН 1947)

вірності” для нових вояків. Вона стоїть під проводом штабу, що має всі роди розвідки. Головнокомандувачем цих збройних сил є як припускають, таємничий Степан Бандера. Він безперервно відвідує свої розкинені частини, при тому різно перебирається та ніколи довше не перебуває на тому самому місці, як кілька днів.

Бандера є все в товаристві спеціально вишколеної охорони, бо дякуючи його популярності між селянами — він стоїть на листі польської і російської тайних піліцій як публічний ворог ч. I.

Незлічима група симпатиків підтримує цю організовану армію.”

Відомості голландського щоденника, хоч дуже загальні й неточні, мають те позитивне, що в одному зведені стараються дати суцільний погляд на противільські підпілля. Ясно, що всі цифрові підрахунки сил конспіративних організацій, треба відкинути, хоч само пропорційне відношення досить правильне.

Авторові бракувало відомостей про існування УГВР, про особу її ролю ген. Т. Чупринки, яку він помилково приписує „таємному” Бандері, про польську організацію ВІН, про литовських „Лісових братів”, про сильніше від чеського словацьке підпілля, про визвольну організацію далеких від Голяндії азійських і кавказьких народів. В Югославії автор не розрізняє виразніше большевицької протитітівської партизанки від визвольної боротьби югославських патріотів, що орієнтуються на короля Петра і від хорватських самостійників. З Альбанії, напр., є відомості, що там діють партизанські відділи Тіта, або російська провокація, що підживається під Тіта.

Але не дивлячися на неповність інформативного матеріалу голландський щоденник дає найзагальніший погляд на ширину визвольної війни народів.

ЗА ЗАЛІЗНОЮ ЗАСЛОНОЮ діє АБН

Затяжна боротьба за свободу

(УПС-Ден Гааг) — Пресовий концерн голландського щоденника „Хелдерландер” з долученими щоденниками „Арнемс Дахбляд”, „Ост Хелдерландер”, „Хевестелік Дахбляд”, „Велізе-Воде” та „Де Ноорд Оостер” помістив статтю про визвольну боротьбу підсоветських народів — Романа Д'ОР: „АБН діє за залізною куртиною”. Ось дослівний переклад цієї статті:

„Представник Антибільшевицького Бльоку Народів (АБН) предложив предсідникам Асамблей ОН меморандум, що його підписали представники майже всіх народів поневолених росіянами. В світовій пресі часто говориться про діяльність „демократичної п'ятої колонії” за залізною завісою, що її мали б підтримувати західні потуги та керувати нею за посередництвом американської головної квартири Антикомінформу. Заходить питання: „Чи тою п'ятою колонією є АБН чи може АБН є обслівим явищем у тій таємничій Східній Європі?..”

„Поняття, що його мали німці про Східну Європу було дуже примітивне. Вони вважали, що вистачить повалити советський режим, щоб найбагатіші простори такі як Україна прилучити до Райху. Німці зовсім не турбувалися становищем тих народів, які замешкували ті простори, і вважали їх за російське тубильче населення. Тому з частини України сформовано „Райхскомісаріят Україна”, під час коли з балтійських країн створено тзв. Остлянд.

У висліді — почали українці, які досі безперервно змагались проти росіян, також смертельну визвольну боротьбу проти німців. У 1942 р. постало УПА, що в боротьбі проти Німеччини і Росії здобула славу в цілому світі. В між-часі її активність проти Москви і Берліну не остала без впливу

на тзв. помічні відділи та робітничі батальйони, що їх творили німці з полонених східного фронту. Такі формациї, що складалися переважно з туркестанців, азербайджанців, іделуральців, татар і грузинів стаціоновано в Україні. Спершу дезертирували з тих відділів одиниці, а згодом до УПА перебігають цілі групи. Зброю приносять з собою. Незабаром Гол. Штаб УПА був змушений творити окрім відділів, зложечі з воїнами не-українців. Так постали паралельні до українських відділів грузинів, туркестанців, азербайджанців, білорусів та татар. З цієї пори переводить УПА систематично наскоки на табори полонених і тзв. „Гайматдінст-у”, щоб свої відділи поповнити вишколеним воящим. В тих завзятих сутичках з відділами СС-ів та поліції виказали не-українські відділи УПА велику хоробрість та стійкість.

УПА гуртує чужинців.

Між вояками тих чужинецьких відділів УПА були й такі, що до другої війни вели політично-визвольчу боротьбу в своїх країнах проти росіян. Завдяки ініціативі Геч. Тараса Чупринки скликано в дніях від 21—23 листопада 1943 р. в одній малій місцевості на захід від Києва перше зібрання представників поневолених народів, в якому то зібранні взяло участь 39 осіб. Революція цього конгресу звучала: „Німецький і російський імперіалізми мають на меті опанувати простори й сировини, що належать іншим народам. Звісти виникає теж боротьба тих імперіалізмів проти себе. Через те загрожуть воїн національній, релігійній, соціальній і культурній неза-

лежності всіх народів Східної Європи і Азії та силкоються накинуті невільництво цілому світові. Поневолені Німеччиною і Росією народи змагаються за своє об'єднання і самовизначення. Для цього конечним є координувати діяльність усіх визвольних організацій.”

Трапилось, що на другий день того конгресу, моторизований відділ німців насічков на цю місцевість. Це була нагода, якої ніхто не шукав, щоб бажану співпрацю виказати в ділах. Всі учасники зібрання взяли участь в короткому бою, з якого не врятувався ні один напасник.

Керуюча рука серед хаосу.

Новосформований координаційний комітет „Єдиний Фронт поневолених Народів“ спрямовує свою пропаганду до вояків по обидвох сторонах німецько-російського фронту. Брошури і відозви в українській та інших мовах того простору інформували солдатів Червоної Армії про імперіялістичні цілі цієї війни, про діяльність УПА і співпрацю всіх визвольних рухів у боротьбі проти Москви і Берліну. Закликувано навіть самих росіян і німців, щоб повалившись іхні правління, положили кінець тій війні.

Вислід цієї пропаганди показався зараз після упадку Німеччини. На всіх просторах Советського Союзу — від Прибалтики до Сінкіярі — вільбувся рух спротиву, хоча не всюди з однаковою силою і не в тих самих формах. В Естонії й Литві, а також у Білорусі діють сильні підпізнанські відділи. під час коли УПА готовить Москві щораз більші турботи в Україні. Надто існує в Кав-

казі та в Ід-Ель-Уралі широка сітка тайних організацій.

Така поширенна визвольна акція переходила вже спроможності первісного комітету; тому зорганізовано АБН, тайну організацію, в якій є заступлені майже всі народи ССРР та його сфери впливу. Потреба такої організації була тим більш пекуча, що між поодинокими народами доходило до треть передусім на тлі кордонів. Ці терти усуває АБН, прийнявши однодушне рішення, що в усіх спірних справах треба стосувати етнографічний принцип.

З хвилиною заснування АБН розвинено й дипломатичну діяльність, яка має на меті нав'язати контакт з західними демократіями та домагається визнання ними визвольних ідеалів поневолених народів. Вже на першу Асамблею ОУ у 1946 р. внесено меморандум, в якому Комітет АБН підкреслює ілюзоричність миру, якщо народи АБН-у остануть під російським гнетом. Слушність тієї заяви потвердилась розвитком збройного миру в тзв. холодну війну. У травні 1948 р. предложене Черчілеви на Конгресі Об'єднаної Європи меморіал, в якому зазначено: „Кожна схема Західно-Європейської Федерації буде без практичного значення, так довго, як народи Східної Європи аж до Урала не будуть до неї включенні”.

АБН отже не є п'ятою колою західних потуг, бо — поневолені народи зорганізували його своїми силами, спирається він тільки на іхнє населення і жодної помочі ані керівництва не одержує від Західної Європи. Тим не менше є він її природним союзником.”

Лист народів АБН до Папи Пія XII

Місцевість, 12. лютого 1949.

Ваша Святосте,

В імені Антибільшевицького Блоку Народів, звертаємося оцим до Вашої Святості, щоб висловити біль наших двадцять-трьох народів різних віровизнань, поневолених большевицькою Росією і затронутих у їх найглибших почуваннях справедливості й правди, в наслідок засуду Й. Ем. Кардинала Примаса Угорщини Міндсенті, та щоб скласти у стіл Святого Апостольського Престолу нашу рішучу постанову продовжати нашу спільну боротьбу за визволення наших народів і побудови на руїнах російської імперії незалежних національних держав у зміслі тих величін універсальних ідей, що про них дають свідчення нові мученики католицької Церкви.

Ми здаємо собі справу з нещастя, яке впало на наші народи і яке грозить залити вільну ще частину людства. Бо доля Й. Ем. Кардинала Міндсенті й угорської католицької Церкви є тільки одним звеном у ланцюзі тієї нелюдської практики, яку перейшла, під безбожницьким большевицьким режимом, Українська Автокефальна Православна Церква з її Митрополитом Липківським, Українська Католицька Церква з її єпископами: Митрополитом Йосифом Сліпим, Григорієм Хомишином, Йосафатом Коци-

ловським і іншими, Хорватська Католицька Церква з її Митрополитом Степінацом, інші православні й євангелицькі Церкви, як теж магомеданська релігія. Саме існування людства у небезпеці, тому що мається безглузде зухвалство повставати проти самого його Творця — Бога, а Церкву піддавати переслідуванням, яким рівні можна знайти хіба в часах Нерона й Діоклесіяна.

Та ні засуди, ані переслідування не вирвуть нашим мученим народам іхньої віри! Ще сильніша відроджується вона в модерних катакомбах, у самому серці російської імперії. Церква і визвольні рухи поневолених большевицькою Росією народів, згуртовані довкруги Української Повстанської Армії і підтримувані широкими масами населення, діють спільно для тріумфу правди, справедливості та волі народів і людини.

З оцим повідомленням про живу участь наших народів у жалобі, що навістила католицьку Церкву в наслідок засуду Й. Ем. Кардинала Міндсенті, ми зобов'язані теж передати наш апель до вільних народів, щоб ці теж з'єднigli всі свої зусилля, щоб у всьому світі перемогла ідея справедливого миру, якого Великим Будівничим Ваша Святість зволила статись.

Стаючи в ряди тих, що боряться за цей справедливий мир, ми просимо Вашу Святість уділити нам

Наш бій з комунізмом

Методами й ідеями ліберал-демократії французького типу не перемогти комунізму. Ваймарська республіка — проречистий доказ цьому. Більше того, демократія французького типу неспроможна протиставитися взагалі жодного рода тоталітаризму, ні „вліва”, ні „зправа”. Націонал-соціалізм дійшов до влади, зберігаючи всі правила ліберал-парламентарної гри. Нам, поневоленому народові, не доводиться покладатися на французькі зразки.

Комунізм — це агресивна віра. Що ж протиставляє їй ліберальна демократія ваймарського покрою? Десятки розсварених партій, роз'їдаючі всіх сумніви і соціальну анархію. Теж і соціал-демократи всіх барв і відтінів протиставляють комунізму — компроміс, між ними і ліберальною демократією. Світоглядові підвищення — марксизму є в соціал-демократії спільні з комунізмом. Духовим батьком соціал-демократів є той самий Маркс.

Комуністичній вірі треба протиставити національну ідею і християнську віру, як діаметрально протилежні системи, які немислимі, за ніяких передумов, погодити. Отже в ідейному аспекті не існує третьої сили, яка була б виходом із ситуації, тобто немає погодженості на базі синтезу. Бо така неможлива поміж водою і вогнем. Визвольна ідеологія нації і людини в її лоні як свободного ества — заперечує в принципі комунізм.

Неваже ж думаете, що українські соціалісти, можуть во ім'я своїх ідей робітничі лави повести за собою? Во ім'я чого? Сьогодні виказується в усьому світі слабість соціал-демократії, яка сидить за одним столом з гробокопателями всякої свободи і справедливості — комуністами, допомагаючи їм шляхом парламентарної гри іти легально до влади. Де є агресія соціалістичної ідеї нпр. у Франції? І — головне — якої? Де є бодай безстрашна оборона її, якщо вона інша суттєво за комуністичну? Де ці підпільні соціалістичні партії за залізною заслоновою? Ми бачимо, що християнство веде бій за занавісою, але, на жаль, ніде не бачимо, щоб соціалізм вів цей бій проти комунізму. Навпаки, всуди він збанкрутав — і в Польщі, і в Мадярщині, і Чехії, Болгарії, і Сербії ітп. Ми знаємо, що Михайлович, Петков, Степінчач, ітп. прийняли бій, але де є соціал-демократія? Де є в Україні підпільна соціалістична партія? Є лише націоналістична організація. Отже і серед наших робітничих мас треба нам розгорнути не половинчату дію, не акцію по лінії шукання синтезу на базі третьої сили, але — АБО — АБО! Одна стіна мусить впасти, коли зударяються дві.

Свого апостольського благословення та прийняття запевнення нашої найглибшої віданості.

За Комітет антибільшевицького Блоку Народів:
Ярослав Стецько
грек.-кат., українець
Президент
грек.-кат., мадяр, Віцепрезидент¹⁾

Д-р Чібор Покорни
грек.-кат., словак
Ген. Секретар

За Раду Народів: „Антибільшевицького Блоку Народів”:

Президент, Євангелик, лотиш²⁾ І. Віцепрезидент, магометанин, туркестанець³⁾; ІІ. Віцепрезидент, православний, серб⁴⁾; Секретар, православний, грузин⁵⁾.

¹⁾ ²⁾ ³⁾ ⁴⁾ ⁵⁾ підписи пропускаємо

Не ідеї толеранції до всіх, без винятку доктрин, отже і тоталітарних, нпр. комунізму, не ідеї компромісу, примиреності з марксизмом, як світоглядом, — ворожої Україні — теорії, але протиставлення діаметрально протилежної системи комунізму і всікому тоталітаризму — врятує нас! Це зумисне роблена помилка: протиставляти комунізму як його антипід націонал-соціалізм, чи фашізм, або протиставляти йому його близнючого брата, соціал-демократію.

Обидва погляди фальшиві. Соціал-демократія допускає через своє невміння розв'язати наболілі соціальні питання, свою ідейну віджилість — комуністичну акцію, а в парі з тим і необхідність дії п'ятих колон через свою слабість.

Гітлеризм, тобто національний соціалізм не був жодним націоналізмом, так само як ним не є комунізм, але все це є відмінною диктатури соціалізму, спертою на імперіялістичних тенденціях одного з народів. Гріхів соціалізму різних пород не можна приписувати націоналізмові, як ідеї організації світу на нових засадах, на засадах самовизначення усіх націй в їхніх національних державах на своїх етнографічних землях.

Націоналізм — це символ свободи, це пошана до права кожної нації на її державну незалежність і влаштовування її внутрішнього ладу і життя громадян на засадах соціальної справедливості, свободи людини, захисту родини, це пошанування релігії і її утвердження. Імперіялізм — це символ рабства і заперечення націоналізму, так само, як і соціалізм — це шлях до нового поневолення людини.

Визвольний націоналізм, що його заступає Україна, це ствердження нації, як синтези Шевченкових „живих, мертвих і ненароджених” земляків, отже і людини в лоні нації, як свободного творчого ества, яке знаходить своє призначення в самодосконаленні шляхом служби нації і родині, цій другій органічній клітині, теж заперечувані соціалізмом всіх родів. Націоналізм — як ідеологія свободи і справедливості, стоїть за владу не монопартії, ані не олігархії, але народу, як цілості, тобто всіх творчих соціальних слоїв-верств. Лише забезпечення влади за всіми соціальними верствами, які держатимуть через своїх відпоручників у руках державну владу, внеможливить диктатуру монопартії, кліки, олігархії, не допустить тиранів чи демагогів завести рабство. І суть не в назві такого ладу, бо нпр. большевики видумали собі „народну демократію”, що є

Відповідь з Ватикану

Державний Секретаріят Його Святості має честь повідомити, що Святіший Отець був глибоко затронутий виявами синівської віданості, які дійшли до Нього під час ув'язнення і засуду Його Еміненції Кардинала Примаса Угорщини. Він дякує всім тим, які таким чином схотіли поділити Його батьківський біль і уділяє їм, як вислів Своєї вдяки, Апостольське Благословення.

(Печатка:)

Державний Секретаріят Його Святості.

на ділі тиранією, яка в усіх питаннях життя є за-
переченням національної свободи і соціальної спра-
ведливості.

Комунізм завис примарою над половиною світу не так тому, що Москва дає гроші, бо мільйонів людей, збаламучених, голих і голодних, спрагнених волі — не купити. Большевицькі провідники обдурують маси обманом, брехцею, обіцянкою „раю” на землі. І як довго царює в світі національна кривда, соціальна несправедливість сьогоднішніх розмірів, так довго завжди матимуть ґрунт під ногами ці демагоги з-під червонії зорі. Ці претенденти на тиранів, виграють на тому, достосовуючи до кожно-часних умовин даної країни свої розкладові гасла. Щоб комунізм у світі усунути, треба ліквідувати соціальне підложжя для нього, тобто розв’язати наболілі соціальні питання, кривди і несправедливості, треба здійснити визвольні ідеї націоналізму. СССР — окрема річ. Там комунізм держиться лише насиллям. Силою треба насильство зломити.

Бій комунізові треба дати не лише механічним методами, йому треба протиставити окрему — нову — позитивну СИСТЕМУ ВАРТОСТЕЙ,

Наши ідеї дають розв’язку. Здійснити їх треба

серед наших народних мас на еміграції, серед робітництва, і через нього серед чужинного середовища. Ми — захисники і сподвижники майбутнього, а не зміцнювачі старого!

Тільки під такими прапорами виведемо маси на переможну боротьбу з комунізмом. Бій буде виграний не в кабінетах, ані не в замкнутих просвітнянських світлицях, а на фабриках європейських і заморських міст, при зударі нових дантонів, що маршируватимуть в передових рядах маніфестуючих мас — проти торезів, що опутали народні маси. Такого бою не уникнути.

В Україні від десятків років, а зокрема за останнє десятиріччя ОУН—УПА—УГВР — ввели в боротьбу всесь народ, всі шари, всіх українських людей. Нація і людина стоять в боротьбі за своє самовідверження, за свою перемогу! В іншій обстановці боротьба з світовим комунізмом ведеться на кожному місці світа. Перемога над большевизмом — наша мета. Українці на чужині не можуть проголосити „нейтралітету” в боротьбі проти свого ворога. В ідейній єдності з нашим народом станемо в усіх країнах до боротьби з світовим комунізмом!

З. Карбович

Демонстрації проти нищення людини і віри

КОРНБЕРГ.

25-го березня 1949 року, українці, табору Корнберг, разом із іншими народами, країни яких поневолені московсько-большевицьким імперіалізмом, заманіфестили свою дружність і спільне прагнення до боротьби з своїм ворогом, який тепер загрожує всьому цивілізованому світові.

На спільніх зборах, у своїх виступах і резолюції, заявили свій однодушний протест. Із самого ранку табору прийняв святочний вигляд і весь народ, цілий день постів у святочному настрої. В 9-тій і о 15-тій годинах відправлено в обох українських церквах Служби Божі і панахиди по загинувших у тюрмах і концтаборах СССР: митрополитів, єпископів, священиків і мільйонів світських віруючих. В 16-й годині демонструючі маси пішли в колонах, з прапорами й великою кількістю транспарентів, по вулицях табору. На транспарентах були такі кличі: „З нами Бог”, „Геть з безбожництвом!”, „Большевизм ворог релігії”, „Христос наша сила”, „СССР — тюрма народів”, „Хай живе Самостійна Соборна Україна!”, „Вимагаємо розподілу Росії на вільні національні держави”, „Хай живе Антибольшевицький Блок Народів!”, „Хай живе Українська Повстанська Армія!”, „Домагаємося провірки концтаборів у СССР”, „Домагаємося звільнення невинних жертв НКВД”, „СССР — країна рабства і терору”, „Комунізм — червона чума”, „Комунізм загибелъ людства”, „Свободолюбні народи світа, станьте до боротьби з московським імперіалізмом!”, „Хай живе УГВР!” і інші.

Спереду, з українським прапором, ішов довголітній в’язень большевицьких тюрем і концтаборів, потім українські і німецькі священики, Тaborova Рада й Управа, латиші, литовці, естонці, мадяри із своїми прапорами, чехи, росіяни, німці югослов’яне, українські політв’язні, Організація Українських Жі-

нок, ОУК, СУВ, ПЛАСТ, школа, поліція, СУМ, українці з табору в Герсфельді і решта таборян.

Під час демонстрації й мітінгу були присутні американці, представники німецької преси: „Каселер Цайтунг” і „Гесіше Нахріхтен” та радіорепортер з Франкфурту.

О 17-й годині демонстранти зайдли до гарно оздобленої театральної залі, де адміністратор табору короткою промовою відкрив протестаційні збори і присутні вшанували однохиличину мовчанкою загинувших у катівнях СССР. Адміністратор табору покликав Президію зборів, яка складалася з представників усіх присутніх народів.. З промовами виступили два українські священики, німецький священик та український професор, які всебічно висвітили жорстоке переслідування і нищення Церков чорвоним сатаною та нищення невинних народів у тюрмах, концтаборах і таборах примусової праці в СССР — великий тюрмі народів.

Після виступів промовців резолюції ухвалено було оплесків, всі зібрані підіймаються і могутній, і сильний їх голос молитви: „Боже Великий, Творче Всесильний...” високо ліне до неба.

Учасники протестаційних зборів у Корнбергу, закликають народи всього світу піти за їх прикладом.

С. Глід.

РЕЗОЛЮЦІЯ

Ми, — зібрані в українському таборі Корнберг, коло Бебри — Німеччина — українці, білорусини, чехи, мадяри, литовці, югослав’яне, естонці і лотиці протестуємо і закликаємо всі народи світа стати проти нищення Католицької Церкви і інших церков і проти насильного ув’язнення десятків мільйонів невинних людей в концентраційних таборах і тюрмах і проти рабської праці у всіх країнах, поневолених московським большевизмом народів.

Протягом 30-ти років нищив кривавий большевизм Українську Православну Церкву, а тепер нищить Українську Католицьку Церкву на рідних землях.

Мученицькою смертю згинули Митрополит Української Католицької Церкви Андрій Шептицький і Митрополит Української Православної Церкви Липківський, єпископи Української Католицької Церкви Йосафат Коциловський, Григорій Хомишин, єпископ Ромжа на Закарпаттю і ігумен Климентій Шептицький, сотні тисяч духовенства та мільйони вірних. Митрополит Української Католицької Церкви Йосиф Сліпий сидить сильний духом на засланні в Сибіру. Через 30 літ нищення Церкви сатаною Захід мовчав. Та присуд над кардиналом Міндсенті і архиєпископом Степінацом і ув'язнення болгарських душпастирів — це грізне моменто для Заходу й усього світу. Вже шість років Українська Повстанча Армія з українськими духівниками бореться проти московського імперіалізму, який загрожує цілому світові.

Ми домагаємося перевірки концтаборів та звільнення невинних жертв кривавого большевицького терору.

Ми домагаємося розділу Советської Росії на самостійні національні держави в їх етнографічних кордонах.

Ми, як свідки большевицького терору, закликаємо цілий світ до боротьби з червоним сатаною.

З нами Бог і правда переможе!

Корнберг, 25. 3. 1949 р.

ДЕМОНСТРАТИВНИЙ МАРШ ДО РОЗЕНГАЙМУ

Коли в неділю 27. березня ц. р. таборове радіо дало сигнал про початок демонстрації, оголосивши час спільної панахиди, дослівно всі мешканці українського табору Стефанскірхен згromадилися на площі.

Біля символічної могили жертв большевицького терору, о. Долинський після панахиди пригадав у короткій, але глибокій промові тернистий шлях християнства. „Але всі попередні переслідування бліднуть перед терором червоно-московського тирана — говорив душпастир — коли пригадати нищення УПА Церкви та української католицької Церкви”.

Після панахиди сформовано колони до вимаршу. Рівно в 2-й год. трійками вирушив похід до міста Розенгайму через село Шльосберг.

Права вільної людини нашим бельгійським шахтарям!

Українські робітники, що перед двома роками з радіними надіями святково і триомfalно виїздили на важку працю до бельгійських шахт, опинились тепер перед питанням: що далі?

Зобов'язання підписаних робітниками контрактів праці було на два роки. Два роки кінчаться. Остается право вибору: або зобов'язатись на працю в шахтах на дальший рік, або ні.

Ні — значить втратити дах над головою в дотеперішньому робітничому гуртожитку, не дістати ніякої другої праці в других бельгійських підприємствах і не мати защо заплатити собі подорожні купись за океан. „Ні” — значить не мати де дітись, не мати що з собою далі зробити. Отже наше робіт-

ництво після вигаснення обов'язуючого договору знайшлося в примусовому положенні зного права свободно розпоряджати своєю долею робити тільки один висновок: продовжати „добровільно” свої контракти праці в шахтах на дальший рік.

За законом наше робітництво має право троєк: або залишатися в копальнях, або виконувати якусь іншу працю в Бельгії, або емігрувати за кордон. Цих прав ніхто ніколи їм не перечив і не перечить. Але практично два останні права паперові. Робітник-чужинець дістане дозвіл на працю „тільки в таких галузях промисловості, де помітний брак бельгійської робочої сили”. А де бракує рук до праці тоді, коли є місцеві безробітні? Там, де для

місцевих робота занадто важка. Отже в шахтах у першу чергу. Може декому трапиться найти й іншу роботу. Для цього треба, щоб самий робітник нашов собі такого прадедавця, щоб він від його імені він прохання про дозвіл стати на працю нашому робітникові. А скільки знайшло собі такі знайомства і таке довір'я? Одиниці. Решта неспосібних до шахтарської праці може і має право „реєструватись у Бюро Праці, як робітник, що шукає праці”. Має право надіятися, що працю дістане, ждати на неї і проїдти тяжко заощаджені гроші. А потім? Заключати менше корисний для себе договір з якою іншою шахтою.

Робітник-чужинець має ще друге паперове право. Він може емігрувати з Бельгії куди хоче й де його схочуть прийняти. Але кошти пересіду залишицею, кораблем чи літаком мусить заплатити власними грішми. Приймім, що дехто чесною дворічною працею заощадив гроші і видасть їх на заплачення коштів дороги. Приїхавши до нової країни з маленьким клунком під пахою, знову почне від початку і без нічого творити собі підстави буття, як починав це вже раз, вийшовши з голим життям з-пода дротів німецьких тaborів примусової праці, і другий раз, приїхавши голіруч до Бельгії з ДПівських тaborів вичікування. Скільки разів це мусить повторятися? Хто зараже йому працю його життя, розтрачену біля станків ворожих, або чужинецьких заводів? Коли врешті перестане він бути завжди і всюди новиком, „допоміжною робочою силою”, коли стане врешті „заавансованим робітником”?

Нам зрозуміло, що Бельгія потребує мати робочі руки в своїх копальннях, до яких нерадо йдуть працювати місцеві. Ми знаємо, що частина нашого робітництва охоче залишиться на далі навіть у таких невідрядних мешканських умовинах і „кантинових”

спекуляціях, які зараз є. Ми розуміємо, що IPOві залежить, щоб ДП осідали на постійно, знайшовши раз працю в якійсь країні, а не переїздили з місця на місце. Але що мають робити з собою ті робітники, яким не стає сил ні здоров'я продовжати далі шахтарську роботу? Або які хочуть працювати врешті по своїй спеціальності і мають право хотіти?

Коли є так, як є, пощо говорити, що робітники мають права, яких вони не мають зможи реалізувати: змінити працю в Бельгії, або поза нею?

Можливо, що заходи наших і споріднених з нами профспілок знайдуть розв'язку, знайдуть спосіб переселення і зміни праці на терені Франції. Коли заходи будуть успішні, прийдеться втретє нашому робітництву починати з нічого. Скільки разів і доки?

Йде однаке не про таку чи інакшу полегшу теперішнього положення нашого робітництва, але про основне. Щоб на Заході не робили того, що є проглядом долі пролетаріату СССР. Щоб у робітників бачили людину, а не робочі руки, бездушний додаток до виробничого процесу. Станеться це аж тоді, коли на ділі, а не на папері буде сповнене і додержане найсправедливіше й самозрозуміле домагання нашого робітництва: визнання всіх їхніх прав і вольностей, передбачених у Декларації прав вільної людини Організацією Об'єднаних Націй.

Визнання на словах і на папері тільки, а не на ділі, для нас не визнання, а заперечення. Слова від діл навчилися ми дуже гостро відрізняти ще давно, порівнюючи привілеї, обіцяні сталінською конституцією з щоденною практикою нашого життя. Коли за цю щоденну практику, над нами, коли за невільництво праці Сов. Росія буде незадовго відповісти перед ОН, повинні бути пороблені всі практичні заходи, щоб робітник, визволений з того невільництва, почувався врешті на Заході вільною людиною.

Оздоровлення громадської установи в Великій Британії

В дніх 12—13 березня ц. р. відбулися Загальні Збори Союзу Українців Британії. Переїдіг зборів дуже подібний до зборів ЦПУЕ, тільки, що в певних моментах доходив до кульмінаційного напруження та в висліді закінчився опущенням зборів мельниківцями, удерспівцями, соціалістами, „панчуківцями” та їх прихильниками.

Число делегатів: 407 осіб, що презентували 12 510 членів. Перший день зборів виявив два окремі тaborи: ОНР(р) і гетьманці, та, ОУН(м), УРДП-, соціалісти, „демократи” і „панчуківці”. Перша проба сил, що був вибір Президії зборів, що приніс подавляючою більшістю (310 дел. на 379) повну перемогу пропонованих нашою стороною кандидатів.

Дальший хід зборів був зосереджений передусім на боротьбу за голову Ради. Панчук і його прихильники (з якими солідаризувалася опозиція), докладали всіх зусиль, щоб опанувати на зборах ситуацію. Тому справа уділення абсолюторії уступаючій Раді а особливо голові Панчукові набрала зразу гострого характеру. Ревізійна Комісія розбилася на дві частини. Голова Рев. Комісії осудив працю СУБ, а зокрема Панчука

доказуючи критичний фінансовий стан СУБ, який в цьому моменті грозить катастрофою. СУБ задоважений внутрішніми позичками понад 3 000 фун. а зараз не має не то чим виплатити платні 41 урядовцям, але навіть не має чим оплатити поштових посилок. Фінансові потягнення робив сам Панчук без відома членів Ради і тому голова Рев. Комісії запропонував уділити абсолюторію членам Ради, а голові (Панчукові) відложить до вияснення існуючого стану.

Двох членів Рев. Комісії, запротестували проти внеску голови і предложили внесок одобрити працю і фінансовий стан, викликаний потягненнями голови, та запропонували уділити абсолюторію Раді і голові. Дискусія в справі уділення абсолюторії, не закінчилася першого дня, а на другий день зборів набрала дуже гострого характеру. Ішла боротьба не тільки за уділення абсолюторії Панчуку, але і за його поновний вибір.

Промовці противної сторони стали вживати образливих слів у відношенні до „партиї”, що хоче „опанувати СУБ”, та спровокували бурхливі сцени. Один з УРДПівців, атакуючи в промові нас, як партію, що хоче собі підпорядку-

вати СУБ, сказав „та партія і на Рідних Землях тимчасово диктатором опанувала маси, але вона мусить згинути”. В цьому моменті як він сказав ці слова на залі біля 4/5 присутніх підірвались з місця з окликами обурення і протесту. Посипались загальні домагання: „геть зі сцени” і не зважаючи на спроби промовця прийти до слова, протест на залі не слабнув та формився у формальному вческу: „що з огляду на це, що промовець образив Край і тих, що ведуть Визвольну Боротьбу, жадаємо, щоб негайно опустив сцену”. Промовець сцену опустив, і він зраза заяву, що він мав на думці „не якусь українську партію” але партію комуністичну. Однак спосіб висказаних ним попередньо слів не енклікував ніяких сумнівів. Дальші промовці з противної сторони були вже обережніші, а деякі навіть зрезигнували зі слова, але атмосфера була дуже напружена.

По полуничні, замикаючи дискусію на тему уділення абсолюторії промовляв ще Панчук. Коли його прихильники старалися „пригортити до розуму” то він старався заговорити до „серця”. Поміж патріотичними фразами переплітав

деклямації („люба моя вітчиноюко”) а навіть продекламував гімн націоналістів „Зродились ми...” Після цеї довгої промови Панчука, в якій він прилюдно заявив, що він бере на себе всю відповідальність за фінансову господарку, і якщо збори згідні нехай удалять абсолюторію членам Ради а іому ні.

Під час голосування внесок за уділення Панчукові абсолюторії зовсім перепав і уділено абсолюторію тільки Раді. Тоді Панчук за- протестував, що вважає „згідно з англійським правом збори за не формальні” і не принимає рішення зборів до відома. Протестуючи опустив залю а разом з ним мельниківці, уердепівці, соціялісти і його прихильники. Опускаючи залю виходили з вигуками та погрозами. Нічого не сталося „Баба з воза — коням легше”.

З 407 делегатів осталось на залі 325. Отже потрібне „кворум” було дальше і збори пішли своїм порядком вже без спротивів та протестів. Змінено статут, додаючи пункт про вибір почесного пред- сідника Ради.

У склад нововибраних Органів крім нає увійшли гетьманці, без- партійні та двох соціялістів. На загальне число Ради 20 осіб є 10 націоналістів. Почесним пред- сідником вибрано інж. Скоропад- ського (Гетьманчика), а головою д-ра Фундака. Збори були ведені ділово, закінчилися в повному по- рядку, без анархічних інцидентів, що виявлялися на початку.

При кінці на поновний внесок, щоб „розв’язатися” з Панчуком, уділено йому абсолюторію, при по-ловині здержаних голосів.

При кінці зборів на поновний внесок, щоб „розв’язатися” з Панчуком”, уділено йому мінімальною більшістю абсолюторію, при по-ловині здержаних голосів.

Опозиція, яка опустила залю, заплянувала створити „другий СУБ”, а Панчук „роздочав старання „уневажнити Заг. Збори”. Фактично не хоче передати діловодства нововибраній Раді, так що хвиливо у СУБ-і постало „республіка”. Розпорядження дає

МАНУІЛЬСЬКИЙ БОРОНИТЬСЯ ПЕРЕД УСАМОСТІЙНОВАННЯМ ЗАКОРДОННОЇ ПОЛІТИКИ УССР.

Британський представник Мек Ніл запропонував на засіданні Політичної Комісії закордонному міністрові УССР Мануільському, щоб Україна нав’язала з Англією нормальні дипломатичні відносини, як це водиться між самостійними і незалежними державами.

Від такої неприємної пропозиції жид Мануільський, що ре- презентує тепер перед світом „Україну”, викрутиться дійсно по-жидівськи. Не відмовив прямо з тієї причини, що Україні заборонено самостійно удержувати дипломатичні взаємини, але накинувся, що Англія протиукраїнська, бо не хоче видати галицької Дивізії, ані дати Україні німецькі восени від- школування, які сяк чи так не Україна, але Росія одержить.

Панчук і його урядуючий заступник, а з другої сторони нововибрана Рада. Однак в найближчих дніх справа ця буде остаточно вирішена, хоч би за помічною адвоката. Панчук, що не має жодних правних підстав привластити собі голівство над СУБ-ом, коли загальні збори вибрали кого іншого, пустився на непевну гру.

БІЛОГВАРДЕЙСЬКИЙ ІМПЕРІЯ- ЛІЗМ ГОТОВИТЬСЯ ДО НАСТУПУ.

Керенський разом з 24 російськими білогвардейськими політика- ми заложив у США Комітет для визволення Росії такого самого типу, як людофронтівські політики, що після невдалої спроби співпра- цювати з большевиками, повті- кали перед ними, перед арештом. Американська радіовисилка зробила цьому комітетові білогвар-

деських імперіялістів таку саму рекламу, як три тижні до того ча- су „Раді Вільної Чехословаччини”, що своїх імперіялістичних намірів супроти словацького народу ще не прозрадила.

В інтересі Керенського буде притягнути до свого комітету об- московлених яничар з-поміж по- неволених Росію народів, щоб во- ни в його комітеті удавали репре- зентантів народів, що віками були поневолені Росією і складали — коли буде потреба — заяви про- ти всякого „сепаратізму” власних народів.

Своїх яничар до таких послуг має Кремль, мав Власов. Зараз у Керенського запотребування на своїх лякеїв. Обов’язком нашого громадянства на чужині енергійно протидіяти кожній улесливій спробі приманити ізоляту всі починання керенщини солідарною поставою моральної порожнечі.

Звичайна подія

Про з’їзд ЦПУЕ в Авгсбурзі багато галасу, але замовчуються про головне, про політику з’їзду. Від якогось часу в частині світу повелося так, що агресор готовуясь до війни чи підбою галасливо кричить про рятунок для себе. Хіба не кричить до хрі- поти Кремль про зазіхання „ка- піталістичних”, „тоталітарних” і „фашистських” потуг на „миро- любивий” і демократичний ССР? Щось подібне витворилося чи ви- творюється і в нашій пресі навколо з’їзду Центрального Представ-ництва Української Еміграції.

Протягом шести місяців відбу- валися вибори серед української еміграції до третього з’їзду ЦПУЕ. Були, як водиться, недоліки, по- милки в цих виборах, іх корегу- вала і виправляла Центральна Виборча Комісія. Різна активність виборців була в виборчих областях. В одних понад 80%, в других понад 60%, а в одній чи в двох понад 40%. Пересічний від- соток активності для еміграційних умов досить великий. Всі політичні групи української еміграції, а іх слава Богу у нас є досить, ма- ли змогу і нагоду забезпечити свої впливи на цей з’їзд через вибор- ців та окремих делегатів. І це во- ни робили. Все було гаразд. Не чути було нашої преси, яка за- присягалася вимітати все сміття з своєї хати. Навіть така „об’єктивна” і „безстороння” „Неділя”, ко- респонденти якої є скрізь, як са- ма вона твердить, не займала стан- новища під час виборів. Ралтом напередодні з’їзду розплачливий крик на сторінках „Українських Вістей”: „Громадська централья в небезпеці”, „ОУН матиме біль- шість на з’їзді”, „Не допустім до з’їзду”. З’явилася на сторінках газет натяки про творення другого ЦПУЕ. І, як завжди в таких випадках, „дипломатичні” припис- ки: ми остерігаємо і не несемо відповідальність перед історією. „Неділя” любить часто бавитись у ворожбу і має багато своїх ворож- битів скрізь. Цього разу також ніби ворожила, хто буде головою

і великий галас

ЦПУЕ і подала в руки советської поліції адреси поодиноких кандидатів і їхніх родин. Все робилося на засадах етики українських жур- налистів і відповідальності перед вітчизною. Тому і прізвища з міс- цем роботи, щоб знали, де кого шукати...

Радила обрана в Делінгені У- права ЦПУЕ 10. I. і ухвалила: з’їздові бути. Все було в порядку і законно, за всіма приписами, па- раграфами і артикулами статуту і правопорядку. З’їхлися чи з’ї- халися напередодні з’їзду, 3. III. в ресторані „Меркур”, під ЦПУЕ, лі- дери і відповідальні мужі та фах- кові політики всіх, крім двох, по- літичних середовищ. Були тут і чільні та діяльні мужі з Викон- ного Органу та Національної Ра- ди. Так у нас повелося на емігра- ції, що т. зв. уряд хоче диктувати і беззастережно командувати всім громадським життям. Соція- лісти всіх відтінків, яких на ви- борах серед еміграції майже не чути, на цій нараді вели перед, командували, радили раду і заста- новлялися, чи запросити на ту міжпартийну нараду, яка усталю- вала і вирішувала майбутнє ЦПУЕ (понадпартийна і аполітична уста- нова) — представників ОУН і СГД, чи ні. І мабуть, керуючись демо- кратичними засадами та добром нації, вирішили не допускати і не просити. Ми не нарікаємо, боронь Боже, на це рішення і не шкоду- ємо, що так було ухвалено. Зга- дуємо про те, як про вияв щиро- сті консолідаційної, про яку до хріпоти кричать ті, що прийма- ють рішення на вужчих нарадах. Цікаво, що на нараді ції не було майже нікого з обраних на з’їзд делегатів, а їм же належало рі- шати про долю громадської цен- тралі. То демократія навіворт. Рішення чи ухвали цієї наради ви- яснилися на самому з’їзді.

Почався з’їзд. Не встиг голова ЦПУЕ п. В. Мудрий відчитати привітання, як з урядових місць проф. Ветухів від імені 6 членів управи проголосив декларацію. Декларація заплутана і неясна,

але домагання її конкретні і чіткі. Недармо радили в вужчому гуртку. З'їзд не правосильний чи нелегальний, а тому підписані на декларації шість членів управи (Ветухів, Розгін, Гірняк, Степаненко, Ламша і Глинка) домагаються з'їзду розпустити і зарядити нові вибори. Цікаво, що думали ці люди, коли 10. I. i 2. III. самі ухваливали скликати з'їзд? Тоді він був легальним, а після наради з членами „уряду” став нелегальним. Згадувалося про декларації і про відповідальність перед історією та натякалося на друге ЦПУЕ. Це був перший тур наступу чи атаки з'їзу з боку соціал-стично-демократичної групи правопорядку.

Другою фазою атаки була заява дев'ятьох делегатів з'їзу. Заяву виголосив п. Тарнавський. Зміст і домагання цієї заяви аналогічні декларації проф. Ветухова. Над декларацією і заявюють обрані з'їздом комісії, звітували Центральна Виборча Комісія, висновував Головний Суддя, радив з'їзд і всіма голосами при дев'ятьох, а потім сімох, що утрималися, з'їзд не визнав ні домагань шістьох членів управи, ні дев'ятьох делегатів з'їзу. Делегати, що підписали заяву, в якій загрожували покинути з'їзд, лишилися до кінця, і брали найактивнішу участь у виборах органів ЦПУЕ.

Поки ці речі обміркували з'їзд, на залю поступили на адресу багатьох делегатів з'їзу (не всіх) білі конверти. На білих конвертах прізвища делегатів, а в конвертах надруковані на цикlostилі „Позиції союзу земель Соборної України в справі перевиборів Центрального Представництва Української Еміграції”. Це була третя, так би мовити, концепційна атака з'їзу, яка мала скріпити і завершити перші дві формально правні.

Про ці позиції преса чомусь не пише, мабуть не випадково. А воно варті того, щоб українська преса, що так часто говорить про соборність, зайняла до них становище. Виглядало так, що частина учасників вужчої наради бодай перед з'їздом солідаризувалась з позиціями, бо ніхто не наважився з них відмежуватись від них, навіть після того, як один з делегатів з'їзу висловив твдження про ідейно-духовий зв'язок позицій з декларацією шістьох і заявюю дев'ятьох. Лише два чи три делегати з'їзу, що підписали заяву дев'ятьох (Жуковський і Омельченко) відмежувалися від „Позицій”.

„Позиції” складено мудро. Національна отрута, що є головним змістом їх, прикрита критичними зауважами, подекуди влучними і слушними, про діяльність ЦПУЕ за чотири роки. В природі так часто буває, що отруйні плоди мають принадний вигляд і жадні на зовнішню приналду, в більшості недосвідчені люди споживають заховану за принадою отруту. Цієї отрути в „трактаті” багато, власно увесь „трактат” є нею. „Позиції” дуже багато говорять про соборність, а своєю отрутою ударя-

ють в неї, отруюючи її. За всі недоліки в роботі ЦПУЕ, як твердять „позиції”, винні не українці, що працювали в ЦПУЕ, не окремі люди, що відповідали за доручені їм ділянки роботи, а західні українці, „західно-українська частина проводу”. ЦПУЕ. Є в цих славних „позиціях” місця чи абзаці, які залюбки передrukую на свої сторинки редакція „Посеву”, „Соц. вестника” чи інші єдинонедільчеські органи.

Окремі твердження ніби списані з арсеналу єдинонедільців. В одному місці після бляшаного демагогічного твердження, що „з факту перебування мільйонів громадян Української Народної Республіки поза владою окупанта, ЦПУЕ не зуміло зробити національно-державних висновків”, автори позицій пускають отруту, розраховуючи, що її так і вхоплять оті „громадян УНР” — східники. „Провід ЦПУЕ, знову ж таки в своїй західно-українській частині, — твердять позиції, оголошує громадян УНР — громадянами Речі Посполитої Польської і вперто веде що лінію на протязі трьох років, не вживаючи на опозицію великоукраїнського громадського проводу”. Де, коли і хто оголошував громадян УНР громадянами Речі Посполитої?

Правда уряд УНР, не раз бравався з урядом Речі Посполитої і то дорогою ціною: коштом громадян і землі української. Авторам „Позицій” немає діла до того, що було; їм треба отруті українську єдність на еміграції і вони це роблять, протиставляючи в ЦПУЕ „схід”, „великоукраїнський”, чому його лише називають громадянами УНР, „мало-українському” заходові. Франкфуртську експозитуру ЦПУЕ „союз земель” обрав у своїх позиціях як засіб, щоб через неї пускати другу велику порцію отрути. „Створений на початку 1945 р. в Франкфурті апарат, що працював усього час без перерви, чому підпав дискримінації, поки нарешті не був зовсім звільнений як „східницький”. Так ніби у Франкфуртській експозитурі були одні „східники”. Авторам отрути байдуже і те, що ЦПУЕ і не думало скрочувати своєї експозитури у Франкфурті, витративши на утримання апарату надто поважні суми. Проф. Ветухів, при підтримці дев'ятьох говорив про дві непримірні ментальності, а „Позиції” ідуть далі, протиставляючи „схід” „заходові” в самому ЦПУЕ.

Ніщо не відбувається поза часом. На з'їзді атаку його велося послідовно. Спочатку формально-правні моменти, а для підсилення їх, отрутна атака з „Позицій” Союзу Земель Соборної України. Розрахунок був простий. Коли не вдається зірвати з'їзд з формально-правних мотивів, то переворити його на спір і взаємопоборування між „громадянами УНР” — східниками, і „не громадянами УНР” — західниками. Цікаво, що ні члени т. зв. уряду, що були на залі, ні ті, що починали атаку з'їзу, не зайняли становища до національної отрути „Позицій”. Невже це все було

сугероване і кимсь з наших партійних середовищ дириговане? Ми не припускаємо, щоб середовище, яке себе називає архі-солідаристами, ревнителями правопорядку (ОУН-солідаристи) та УРДП солідаризувалися з отрутою „Позиції”.

Дивно тільки, що на з'їзді та і після цього їхня преса не зайніяла досі становища. Так само не віримо, щоб „Позиції” поділяють і середовище УНДС. Хоч назовні з поведінки представників цих середовищ виходило, що так. Щож еднало всіх учасників наради з ресторану з „Позиціями”? Єднало їх те, що переважаюча більшість делегатів зі „сходу” й „заходу” не хотіла перетворити громадський з'їзд в міжпартийну сварку, за якою мали б загубитись національно-суспільні завдання, в сварку між „сходом” і „заходом”. Більшість з'їзу приїхала вирішувати громадські справи по-діловому тому і відкинула всі спроби зірвати з'їзд чи переключити його на невластиві рейки. Кількість дискутантів на з'їзді, біля 200 промовців, як і сам рівень дискусій свідчить про те, що політичні дії з „Меркура” менше розуміються на завданнях, ніж делегати з'їзу. Маси переросли тих, що збиралися їх вести.

Тому і сталося так, що вони лишились майже ніким не підтримані. Чи не пора б застановитись над цим і покинути удавати з себе політиків, яким все дано, а в найтіснішій співпраці з творчими силами еміграції прямувати до мети.

Наши проводи, що так багато говорили і говорять про демократію, на практиці ніби не хочуть позбутися своєї старої засади: „Коли не так, як ми (вони) хочемо, то нехай не буде ніяк”.

Не помогло це їм на з'їзді і не поможе ніде. Одна з засад демократії — це співпраця з більшістю і найглибша пошана до меншості. Вони, як виявилось з поведінкою тих, що ставили собі за мету зірвати з'їзд з їм чужа. Вони є захисники в свою непомильність, не хочуть визнати більшості, чому і лишилися самі.

Помагають, як можуть...

Торонто, дня 18. 49.

Характерним для настроїв свідомої частини нашої старої еміграції є такий уривок з листа з Торонто (Канада):

„...повідомляю Вас, що на Вашу адресу висилаю ...34 фунти смальцю та 8 чеколяд. Просимо Вас те все передати для Організації Українських Націоналістів, яка передасть для УПА в повному розумінні. Збірку що переведено на хрестинах в домі Д. С. Хрушів. Загально виносила вона 20 долярів, з чого на товар видано 13 дол. а пересилка коштує 7 доларів.

...ми хоч давно вже в Канаді, та не забуваємо про рідний Край та бодай в той спосіб скромний хочемо допомогти тим незломнім Героям, Борцям за Україну!!! Слава Україні! Героям слава!

I. Федунь
(Підчеркнення наше — Ред.)

Солідарність громадянства з ідеями АБН

БЕРХТЕСГАДЕН

I.

В імені старшого громадянства висловлюємо радість, що українська Молодь включається до активної боротьби проти московського імперіалізму.

Ми віримо, що ця боротьба всіх поневолених Москвою народів увінчується остаточною перемогою!

Своєю участю в цій маніфестації молоді даемо доказ, що супроти спільногого ворога стоїмо з молоддю в одній лаві і ніякі ворожі затії не роз'єднають нас!

НЕХАЙ МОГУТНІСТІ АНТИБОЛЬШЕВИЦЬКИЙ БЛВОК НАБЛЬОК НАРОДІВ ТА ЙОГО ПОВСТАНЧІ АРМІЇ І ВІЗВОЛЬНО-РЕВОЛЮЦІЙНІ РУХИ!

II.

Українське жіночтво Берхтесгадену приєднується до ідеольгії Антибольшевицького Бльоку Народів (АБН). Стверджує, що большевицький режим розбив україн-

III. З'їзд ЦПУЕ

III. З'їзд Центрального Представництва Української Еміграції в Німеччині, найвижчої громадської установи для тієї частини еміграції, що живе в Німеччині відбувся в днях 4—7. березня ц. р.

В виборах делегатів на З'їзд по-одинокі партії плянували забезпечити свої впливи, зокрема були думки що громадську установу перетворити на політичне знаряддя УНР. Однаке невелика кількість вибраних делегатів відібрала охоту виставляти в кандидати на провідні місця довірених людей таким партіям: соціалістам, УНДС (УЕН-єрівського-уцеківська група), УРДП (т. зв. „багрянівців“) і ОУН (під кер. полк. Мельника).

До провідних органів вибрано людей з кругів ОУН (під кер. Бандери, СГД (гетьманці), УНДО і безпартійних).

Склад управи ЦПУЕ: голова: В. Мудрий, I. заступник: I. Вовчук, II. заступник: I. Павликівська, генеральний секретар: З. Пеленський, члени управи: Я. Дзіндра, Р. Слюзар, М. Глобенко, М. Овчинник, заступники чл. уп.: Гр. Дутко, Ю. Бобровський, М. Хустинський, К. Годованець.

Контрольна Комісія: В. Блавацький, В. Болюх, М. Базилевський, Ст. Галамай, К. Громов, заступники контр. ком.: Ол. Діхтяренко, о. В. Бойсак.

Центральна Виборча Комісія: Ю. Лінгард, Є. Лозинський, Я. Рак, М. Коновалець, I. Подригуля, Б. Волянський, I. Винник, о. М. Харина, заступники: Я. Ємець, В. Повзанюк, О. Городинський, Р. Борковський.

Президія Годової Ради: В. Плющ (голова), П. Шумейко, О. Соколішин, В. Гришко, В. Давиденко.

Голова Найвижчого Суду: Т. Мацьків.

ську родину, позбавив її християнської етики та родинної моралі, кліче всіх жінок світу допомогти їм при помочі хрестоносного походу проти большевицької Росії, привернути їх Батьківщині свободу, а українській жінці належне місце в власній сім'ї та родині воліних народів.

Українське жіночтво вітає фронт Молоді АБН і бажає Йому якнайкращих успіхів в боротьбі, аж до побідного кінця проти спільногого ворога!

III.

Ми, українська молодь табору „Орлик“, з радістю вітаємо створення Фронту Молоді Антибольшевицького Бльоку Народів та його Конгрес.

Шлемо привіт Президії Антибольшевицького Бльоку Народів з нагоди 5-ої річниці його існування та діяльності.

Вповні свідомі завдань і мети, ролі та значення Фронту Молоді АБН, як і взагалі ролі Молоді Поневолених Народів в антибольшевицькій боротьбі та національно-визвольних революціях — постановляємо на цьому маніфестаційному вічу одноголосно включитися в лави борців Фронту АБН.

Ми виповідаємо боротьбу всім

спробам большевицької Москви розбити нас диверзійно-розвідними акціями та поширенням внутрішньо-національної та міжнаціональної гризни та ворожнечі!

Ми рішаемося на строге погодіві!

Не тільки не дамо себе заспокоїти чи приспати, але посилимо ще більше всесторонню підготовку до рішального змагу в момент вибуху Великої Національної Революції всіх поневолених большевизмом Народів!

Нехай живе визвольна боротьба поневолених червоною Москвою, НАРОДІВ!

Нехай ростуть лави борців нашого спільногого фронту молоді Антибольшевицького Бльоку Народів!

Советська політика ніколи не зміниться.

„Дейлі Мейл“ пише: „Політика російських комуністів ніколи не зміниться. Вона може лягірувати й переставляти свої вітрила, залежно від кожнотрасного вітру, але пряме неухильно до своєї мети вже від 30 років. Метою є панування над світом при помочі т. зв. „диктатури пролетаріату“, що значиться виконування влади безоглядними диктаторами Кремля“.

Агенти розкладу

„Дезінформ“ має за завдання ширити дезорієнтацію в усіх поза-советських країнах. Внутрі СССР ні. Там не треба вже, бо це завдання виконує урядова пропаганда понад чверть століття.

Дезорієнтація... Не проста це робота пускати так людям брехню в живі вічі, щоб і замаскувати правдиві наміри і щоб брехня подабала на правду і щоб гнучко та в пору брехнути саме те, що в даний час якраз потрібне... Штуки такої брехні треба навчитися. І її вчать. Існує — наскільки покищо відомо — шість школ високо-шкільного типу, так мовити б шість „університетів“ по студіям методики, тактики і змісту брехні. „Професора“, студенти і доценти цих особливих університетів, самі „університети“ й ціла діяльність „Дезінформу“ підлягають пропагандивному **Бюрові Комніформу**.

Розгораші по світу агенти Дезінформу діють **непов’язано з собою**, ні з шпіонською сіткою, чи з місцевими комуністами, щоб не робитись підозрілими. Мають тільки адреси допоміжних пунктів у різних країнах, коли б прийшла скрутна або потреба. Вони працюють зовсім відокремлено, „на індивідуальній роботі“ й орієнтуються на пропагандивну тактику Комінформу, яку мають доповісти, ширячи дезорієнтацію і заплутаність у всіх питаннях що торкаються Сов. Росії і сателітних держав.

Перше завдання змилити тих, що на сліді до пізнання правдивого стану поза зализною занавіскою, заплутати їх у суперечностях так, щоб унеможливити їм довіряти своїм джерелам інформацій.

Тому удають вони напр., політичних емігрантів, дезертирів з ЧА, офіцерів, генералів і подають інформації, які **частково повніше підтверджують** і доповнюють фактичним матеріалом відомості від справжніх утікачів. Враз із тим у дечому їх заперечують і ставлять під сумнів образ підсоветської дійсності, який був збудований на часткових відомостях від нефахових свідків. У прямій суперечності з відомостями від справжніх утікачів інформації агентів, висланих до південної чи північної Америки **ніколи не стоять**, але замазують образ про дійсний стан. Відповідно до потреби одні агенти критикують напр. господарські відносини в СССР, але „об’єктивно мусять засвідчити“ що свобода релігії є тепер повна. Другі роблять навпаки, подаючи напр. правдиві й невідомі ще факти про переслідування релігії, стверджуючи „в ім’я об’єктивності“, що будова воєнних кораблів не може ніяк рушити з мертвтою точкою, або що селянство в колгоспах чується знаменито. Спеціальним завданням є підсувати відповідно спрепаровані військові відомості.

Другим завданням є ослаблюва-

ти й злагоджувати настрої незадоволення, що час до часу постають наслідком вісток про факти терору, ставити їх під сумнів, відвертати від них увагу, зацікавлення спрямовувати в інакший бік.

Третім завданням є помагати зйті на манівці „лібералістуючим” вільнодумцям, помагати своєю співпрацею головно безпартійним і „поступово” настроєним пресовим органам „незалежності”, „вільної думки”, професійним спілкам урядників, чи інтелігентів, письменників, театральних робітників відповідною мішаниною правди й брехні дезорієнтувати публічну опінію, затрювати її яdom сумніву, непевності.

Завдання не прості. Вимагають — крім природної інтелігенції й тонкості — відповідного знання проблем, особливостей і психології окремих народів. Тому школи і бюро Дезінформу построено різно для окремих груп країн.

В Латвії на замку Сігульда під прикривкою курорту советських мистців відбуваються курси агентів Дезінформу для зах. Німеччини, Англії, Скандинавії і голландії.

В Феодозії на Криму в готелі спортивного Клубу „Динамо” — який то Клуб як відомо є під віковною сіткою НКВД — знаходить школа агентів Дезінформу для Франції, Іспанії й південної Америки.

Недалеко Москви, в Звенигороді — вишколоють агентів для США і Канади.

В Чіта, в балтайській області, відбувається вишкіл розкладових агентів, призначених до Китаю, Сіаму, Індонезії.

В Барнаулі над Обом вчаться агенти для праці в Індіях, Бурмі й Персії.

В околицях Констанци в Румунії вишколоють агентів країн Близького Сходу (недалеко збірного пункту жидівських переселенців, що вибираються до Палестини). Крім звичайного навчального пляну учні мають переходити теж окремий вишкіл терористів під керуванням офіцерів групи Штерн.

Про інші школи Дезінформу відомостей нема. Відомо, тільки, що Дезінформ має в кожній по-засоветській країні власний пропагандивний осередок, який вишколоє місцевих агентів (нпр., еспанських для Іспанії, скандинавських для Скандинавії), бо виявилось, що місцеві працюють успішніше від російських агентів.

Для українців поза ССРІ існували в Києві при закордонному відділі НКВД курси спецагентів, що вивчали українські політичні й культурні відносини, надовго перед заснуванням Дезінформу.

Всі школи Дезінформу є організовані на військовий лад. Обов'язус гостра дисципліна. Агентам строго заборонено нав'язувати зв'язки з місцевими комуністичними групами. Перед виїздом у чужу країну, кожний агент Дезінформу дістає окремі індивідуальні інструкції, поучення, завдання. З понад 3 тисяч вишколених уже агентів Дезінформу велика кількість уже діє за кордонами ССРІ.

Ворог підповає...

„Підвідділ советської шпіонажі”

В Палаті Lordів 9.3 ц. р. Lord Венсістарт гостро заатакував підривну роботу большевицьких дипломатів, розкривши невідомі факти підриву в різних країнах.

Дипломатичні представництва східні держав у Лондоні є на ділі „підвідділом советської інформативної служби”.

Чеські дипломати перепачковує до Англії велику кількість дорогоцінностей у своїх дипломатичних клунках на фінансування комуністичної пропаганди в Великій Британії.

Угорський клуб у Лондоні це „леговище комунізму”, що повинно бути закрите.

Румунський конзулат в Міляно і румунські посольства в Берні і в Парижі реалізують доручення Комінформу. В часі штрайку французьких шахтарів румунське посольство в Парижі передавало гроші і вказівки для підтримки штрайку.

Державний підсекретар закордонних справ, Lord Гендерсон підкреслив, що советський спосіб думання накладає на держави-сателіти обов'язок користуватися дипломатією для ширення комунізму в усіх країнах.

*

Терором змушують людей до зради.

Мадярські большевики мають серед австрійської кордонної поліції шпіонську сітку. Після того, коли вбито на австрійському боці мадярського офіцера, що йшов на умовлене місце відібраний від австрійських поліцістів інформації, мадярська прикордонна варта пірвала австрійського офіцера Крамера, тортурами вимушувала віднього зраду військових тайн і загрозила, що буде вбитий разом з родиною, якщо вернувшись до Австрії, не буде сповнити для них шпіонської служби. Це кинуло світло, чому серед поліцістів постало шпіонська сітка. Кожний був скопленій і боячись, щоб йому родини не постриляли, мовчав про те і тихим доносив, що знов.

Такою самою методою шантажу будовано шпіонську сітку по таборах утікачів у Західній Німеччині. Чеські шпіони на мюнхенському процесі зізнали, що вони погрозили репресуванням кревних, що залишилися в краю, примушували втікачів збирати відомості чехословакським агентам.

*

Конгрес „прихильників миру”.

Дня 25 ц. м. мас відбудутися в Нью-Йорку конгрес т. зв. „прихильників миру”. Під такою мировою маскою задумують агенти Комінформу влаштувати одну з своїх пропагандивних імпрез. Але в Америці слідно протверезіння і прихильникам комуністичного миру буде важко обманути людей, бо ще перед конгресом їх розшифрували. Дюї оголосив, що ця імпреза роблена в інтересах Москви. 50 тис. членів протикомунистичних організацій обіцяють

заблькувати пікетами будинок, в якому відбудеться конгрес.

*

Крадуть людей, що мають свіжі відомості.

Секретара австрійського закордонного міністерства советські воїни викрали з поїзду, що йшов з британської зони Австрії до Відня разом з записками і паперами. По нинішній день по ньому слід застигти.

*

Шпіони в масці дипломатів

Советський урядовець Секретарят ОН Валентин Губічев, викравши матеріали і документи для большевицької шпіонажі. При народі, коли одержав матеріали американського міністерства справедливості від уряднички того міністерства, накрила його ньюйорська поліція. Мін. Ечесон заявив, що арештованого Губічева не звільнить з тюрми, бо він не користується дипломатичною незайманістю.

*

К. П. п'ятою Кольонкою.

„Ді Вельт” пише: „Комуністична партія в кожній нації відкрито признається до того, що вона є п'ятою Кольонкою, що вона є організацією, яка інтереси Советської Росії ставить понад інтереси власного краю.

...Дивуватися треба властиво лише відкритості, з якою серед мас прокламується п'ята колону”

*

800 тис. потенційних зрадників, шпигунів і диверсантів, діючих у користь ССРІ буде мати США на випадок війни — ствердила Конгресова комісія для дослідження протиамериканської діяльності.

Німецька армія Зайдліца, організована большевиками — за даними лондонського „Росіяніна” — має підлягати, як окрема формування, командуванню марш. Рокосовського і складатися з більше, як 100 000 людей, 4 панцирних бригад, 6 моторизованих дивізій і 22—24 стрілецьких дивізій. Аналогічних формувань з аліантського боку нема.

Російська атомова бомба була випробована в літі 1948 на Каспійському морі на відлюдному півострові Маналляк. Учасник комісії капіт. Сілов після своєї втечі на британську зону, подав, що росіяни мають трудність з спорядженням запальника, який вибухає 25-30% заскор. Чи Сілов утік і зрадив тайну, чи післали його, щоб пустив брехню — невідомо.

Обов'язок лояльності до Росії в чеській армії. „Руде Право”, обговорюючи питання кадрів в чеській армії, пише, що хто буде вагатися чесно служити „народно-демократичному” урядові, або буде не досить лояльний Советському Союзові, буде виключений з армії.

Список арештованих в 1946 р. (Станиславівська область)

Ч. п.	Ім'я і прізвище арештованого	Рік народж.	заняття	арештовано під закидом, буцім то:	звільн.	задержали
	Підпечари					
134	Петрунів Катерина	1924	рільник	курієрка	звільн.	—
135	Баран Йосиф	1893	"	перехов. повстанців	"	—
136	Клейнота Григорій	1888	"	був при ліквідації с-ради	"	—
137	Шевців Микола	1893	"	син в УПА	"	—
138	Стадник Дмитро	1892	"	крився	"	—
139	Петрунів Гриць	1912	"	перехов. повстанців	звільн.	вивезли
140	Сворак Марія	1889	"			—
	Вовчинець					
141	Храбатин Марія	1898	"	зв'язок з „бандерівцями”	"	—
142	Храбатин Мих.	1921	"	крився	"	—
143	Храбатин Вас.	1897	"	за перевіз харчів	"	—
144	Веретка Григорій	1898	"	" " "	"	—
145	Веретка Катерина	1908	"	" зв'язкова ОУН	"	—
146	Лапінська Катерина	1925	"	за стійку	звільн.	засуджен.
147	Зайко Микола	1910	робітник	симпатичка ОУН	"	—
148	Прекс Ольга	1923	робітник	за стійку	"	—
149	Данилюк Григорій	1914	робітник	симпатик ОУН	звільн.	на роботах
150	Бурачок Василь	1924	"	утік з ЧА	"	засуджен.
151	Григораш Мих.	1915	дік	"	"	—
152	Найда Василь	1903	робітник	стр. СКБ	звільни.	—
153	Парипа Прокоп	1903	селянин	крився	звільн.	вивезли
154	Демків Василь	1924	"	за сина	звільн.	—
155	Галько Федор	1899	"	"	"	—
156	Чопек Іван	1898	"			—
157	Борисюк Іван	1895	"			—
	Колодіївка					
158	Пагунич Василь	1895	"	курієрка ОУН	"	—
159	Пагунич Анна	1921	"		"	—
160	Іжук Марія	1921	"	зв'язок	"	—
161	Долішний Олекса	1894	"	був за німців війтом	—	засуджен.
162	Олійник Микола	1900	"	хата „бандерівська”	звільн.	—
163	Майстер Марія	1909	"	" курієрка ОУН	"	—
164	Іванків Настя	1909	"	"	"	—
165	Чагур Марія	1921	"	станична УЧХ	—	в тюрмі
166	Коржак Марія	1925	"	куткова	—	—
167	Хлатата Марія	1925	"	крився	звільн.	—
168	Долішна Павліна	1927	"	курієрка	"	—
169	Буняк Анна	1928	"	чоловік в УПА	"	—
170	Мокляк Дмитро	1928	"	син в УПА	"	—
171	Максимів Розалія	1928	"	крився	"	—
172	Виноватець Марія	1923	"	брат в УПА	"	—
173	Коржак Марія	1914	"	станична УЧХ	"	—
174	Долішний Олекса (?)	1893	"		"	втік
175	Савяк Дмитро	1928	"			
	Добрівляни					
176	Федоришин Федор	1896	"	син в УПА	звільн.	—
177	Щербяк Василь	1880	"	дочка в ОУН	—	вивез. помер
178	Якубів Дмитро	1892	"	брат	звільн.	—
179	Щербяк Розалія	1905	"	звязкова УПА	"	—
180	Щербяк Магда	1929	"	курієрка	"	—
181	Дзьоба Розалія	1926	"	брат в УПА	"	—
182	Возьна Анна	1923	"	станична УЧХ	"	—
183	Щербяк Параска	1924	"			
184	Щербяк Магда	1923	"			
	Колодіївка					
185	Долішна Анна	1930	"	курієрка ОУН	"	—
186	Дзеньків Анна	1926	"	" "	звільн.	вивезли
187	Щербяк Параска	1923	"	за дочку	"	—
188	Олійник Дмитро	1900	"	"	"	—
189	Проців Іван	1896	"	"	"	—
190	Макляк Микола	1927	"	"	"	—
191	Шайбан Марко	1898	"	заст. голови с-ради	—	засуджен.
192	Долішний Михайло	1889	"	хата „бандерівська”	звільн.	—
193	Гульман Михайло	1913	"	хоронив вбитого стрільця	—	засуджен.
194	Стельмах Микола	1918	"			
	Грабовець					
195	Попович Прокіп	1924	"	співпрацював з ОУН	—	на роботі
196	Попович Степан	1921	"	"	—	на Сибірі
197	Попович Василь	1916	"	"	—	—
198	Коцюк Василь	1914	"	"	—	в тюрмі
199	Попович Іван	1920	"	"	—	на Сибірі
200	Гуменюк Федір	1910	"	"	—	—
201	Землянський Дмитро	1925	"	"	—	—
202	Гаврищук Іванц	1906	"	станичний ОУН	—	—
203	Бойчук Дмитро	1924	"	симпатик "	—	—

ПРОСТИЙ СПОСІБ

Хоч в Югославі ще перед мінулорічним Великоднем офіційно скасовано святкування недільної і свят, народ як ніколи ще битком наповнє церкви, в яких Богослужби відбуваються в пізніх вечірніх годинах.

Коли Тіто в переїзді до Бледу натрапив на великі маси прочан, що йшли до чудотворного образу Богоматері в Брезе і сердився щоб то зробити, щоб у його „прогресивній народній республіці“ не було такої „ганьби“, Кардель порадив йому такий спосіб: „Проста справа, скажи повісити на місце Богородиці свій портрет і я тобі гарантую, що ні один чоловік не піде на прощу до Брезе“.

МОРАЛЬНА САТИСФАКЦІЯ ЗА 75 ЦЕНТІВ.

Щоб бути зовсім певним, що Сталін дійсно одержить текст атлантистського пакту, канадієць Джон Гольцінгер з Отави післав йому поменшенню фотознімку газетного тексту пакту летунською поштою. „Це вправді коштувало мене 75 центів оплати пошти, але моральне задоволення варта того“ — заявив задоволено.

МАЛПУВАННЯ КРАВЧЕНКА.

Уряднича американського посольства в Москві Аннабеля Бекар, приманена тим, що підсланий до неї московський співак очікнувшись з нею, втекла з посольства, віддалася під советську опіку та за їх вказівками написала пропагандистську книжку: „Правда про американських дипломатів“. Для повного зрівноваження книжки Кравченка, повинна була авторка назвати свою: „Я вибрала неволю“.

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

П. К-к. Другий вірш для нас не підходить через egoцентрично-пантейстичну нотку 4. строф. **Читач.** За дуже правильні завваження про вірш К. дякуємо! Візьмемо їх до уваги.

НАДІСЛАНІ ВИДАННЯ

Інформаційний Бюлєтень Ч. 4. Березень 1949. р. Видає Т. П. Н. ОУН для внутрішнього вжитку членства. Ст. 12. цикльст.
О. Орленко: Шевченко проти Москви, Чужина 1949. Передрук підпільних матеріалів Ч. 09. Ст. 36. Ціна 0,20.

ЧЕТВЕРТИЙ СПИСОК ЖЕРТВОДАВЦІВ НА ФОНД ПЕРЕДРУКУ МАТЕРІАЛІВ КРАЄВОЇ БОРOTЬБИ.

2 англ. шил.: В. Мусій, В. Яків, 2 шил. 6 пенс.: І. Гірняк, Я. Мельник, Є. Мисько, Сокаль, 3 шил.: Іван Дуда, С. Ільків, Петришин, 4 шил.: М. Гуйван, 4 шил. 6 пен.: Д. Павлишин,

5 шил.: Водяний, Гайдук, І. Грицак, В. Іванів, Г. Капущ, В. Кіндзерський, Ю. Малиновський, Д. Мельник, Я. Мельник, В. Михайлецький, І. Небелюк, М. Павлик, В. Петриків, С. Подуфалій, Путі-

ко, П. Ревенчук, Д. Яцина, І. Яцина,

6 шил.: М. Гуйтин, Ніч,

10 шил.: „Аскело“, Бабала, Г.

Баран, Бараник, „Богун“, „Боян“, ч:

2025 Б. С. ч: 1727 Булуарк,

Василько, Васильків Микола, Мирон

Гічкевич, Гнатюк, Голіней, Горбач,

ч: 1701 гостель Булуарк, Гриб, Гуменюк, ч: 1709 Д. Петро,

Микола Демчишин, Василь Деркач,

ч: 2023 Є. Ч., „Ждан“, Житкевич,

І. Жмуд, Запотічний, Заяць, ч:

2060, ч: 2038, Я. Іваник, Петро

Іванчук, Канюка, ч: 2022 К. В.

Кий, Аскольд, Кліщун, Кохан,

„Крук“, Крученик, Кудярський,

Р. Кулинич, ч: 2033 К. Ю., Лев, М.

Левицький, Лукашук, Любомир,

Макогін, Мандзій, Михайло Матарчук,

С. Матвій, ч: 2037, П. Медвідь,

ч: 1702 М. Медвідь, ч: 1729

Медвідь, В. Мельник, Мирон, Мицак,

В. Мороз, А. Михайлів, Мишак,

„Ніві“, Назар, М. Називальський,

„Нітна“, Однозігдний, Остап,

В. Павелко, П. Павлик, Володимир

Гальчук, Пана, В. Петришин,

М. Поленчук, Полтава, І. Починайко,

Пор-Корницький, Пройдисвіт,

І. Проців, Г. Проців, Петро

Прихідний, Ричківський, Осип

Рінник, Теодор Савицький, П. Сивак,

Сікотовський, Смик, Стефанішин,

Стосула, Теребецький, Гр. Тор,

Федак, Хома — Ройле, Е. М.

Шнайдер, Ярослав Цвікілевич,

Іван Цяпуга, Василь Чемний, С.

Шемеляк, Шептицький, ч 2024 Ю. Р.

11 шил. 4 пен. Павлюк і друзі

12 ш.: О. Коник, Тортуск, 12ш.

6 п.: Іван Буката,

13 ш. 6 п.: Попов і друзі,

14 ш.: Петро Скотар (Р., О.),

15 ш.: А. Андрейців, Андрусишин,

Ілько Андрусяк, Бойко, М. Болошишок, Іван Занайський, ч:

2071 Козак, Малицький, ч: 1989

Максимів—Гласюк—Ціліцірук

Іван, Скальський, В. Штокало, 15 ш. 5

п.: Волошин і друзі,

16 ш.: Я. Волощук, Жук, Квасний, М. Сем'янчук,

17 ш.: Константюк,

18 ш.: „Лемківщина“,

19 ш.: Швець,

1 фунт: Баткетнар, В. Бобецький,

Бойчук, Михайло Василів, М. Ватраль,

Ворона, Воронюк, І. Головецький,

ч: 1714 гостель Балуорк, Гуляк, Гудз,

Микола Дудчак, І. Завойовський,

ч: 1657 Залізняк „Н“ ч: 1628

Залізняк, Замулінський, Козакевич,

І. Кучер, Богдан Левицький, Б.

Левицький за: Г. І. Д., В. П., Ст.

Н., В. Т., М. К.; І. Лихолат,

Львів Ч. 5., „Магура“ („Петро“),

Г. Ганчарик, Т. Мельник, Мельниченко

Василь, В. Наконечний, М. Николишин, Е. Олійник, С. Орейда,

Паславський, Я. Поглад, Микола

Поперека, Середницький, Сич,

В. Сірий, Д. Стадник, М. Стефанюк,

М. Токарик, Ф. Ст. — К.І. Шелеп

Чайка, Чакт — Вихор, І. Щербак,

Іван Яноківський,

20 ш. 6 п.: В. Ващкович, Хомич,

21 ш. 6 п.: Багрій,

22 ш. 6 п.: Манастирський,

23 ш.: В. Радевич, Петрушевський,

24 ш.: Гарас — Миронські,

25 ш.: Андрій, Л. Бурлаки, ч: 1677 Голуб-Дуб-Ясновид, Сверлик, СУМівці Ляндарог (збірка),

26 ш.: Головацький, 26ш. 6п.: В. Лозинський і тов.,

27 ш.: ч: 1803. Т. М.

30 ш.: ч: 1607 А. М.-З. І.-В. С.,

„Бережани“ з жертвами Березовський, Білогруд, В. Боїчук, Віщук і друзі, Воробець-Вір-Бездоль

Степовий, Заграва, Омелян Під'ярківський-Михайло Марончак, Могильницький і два, С. Рутар, Іван Паладічук, П. Панчак, Патра, Пісоцький, Стрий, Петро Тучапець, Михайло Шерик, Щутинь і друзі,

31 ш.: Вервищук,

32 ш.: Кочерай,

33 ш. 6 п.: ч: 2061,

34 ш. 6 п.: Гордійчук, М. Марчук, Ст.

35 ш.: Степан Юркевич,

36 ш. 6 п.: Стрепка, Тимкевич,

2 фунти: С. Антонюк, М. Гулей, Дзядзьо, Петро Зазуля, Запоточний,

Зелено-Чорно-Білий, Михайло Ільків, „Київ“, М. Кобилюк і

Т. Шевчук, М. Конашевич, І. Москаль, М. Сорока, „Г. Сян“ Т. Хом'як і П. Кекіс,

41 ш.: М. Герко,

42 ш. 2 п: Я. Федик і друзі, Байдужий і друзі, „В. Дніпро“ 42 ш.

6п.: ч: 1958 Карбуртон-гостелль,

43 ш. 6п.: ч: 1960 Карбуртон-гостелль, М. Мельник і друзі

44 ш. ч: 1961 Лянгар-гостель,

45 ш.: О. Переїмбіда, СУМівці Ляндарог,

47 ш.: Духова оркестра Мортім.,

48 ш. 6 п.: В. Петноцький Карбуртон-гостелль, 48 ш. 8 п.: ч: 1062

Лянгар-гостель,

50 ш.: Береза-Вовк-Тихий-Лозинський Ліска, ч: 1722 Українські

громадяни — гостель Балуорк,

53 ш.: І. Михайльо,

54 ш.: П. Макогін,

55 ш.: Українці гостелю „Емплтія“, ч: 1963 Лянгар-гостель,

3 фунти: Бурій (збірка), „Крап“ (збірка), ч: 1987 Б. Левицький (від І. К-ка, І. К-пи, Й. Г.), Табельському,

58 ш.: ч: 1603 М. В. і друзі,

67 ш. 6 п.: ч: 1638 українці гостелю Бодгатонд,

69 ш.: ч: 1612 українці м. Брайк-трі й околиці,

70 ш.: ч: 1703 Аскольд, Кий,

72 ш.: Грепіння з друзями Мортімер,

74ш. 6 п.: ч: 1959 складка з Нете-Гідон-гостель,

75 ш.: Павлів з друзями,

5 ф. 15 ш. 6 п.: ч: 1956 Карбуртон-гостель,

6 ф.: ч: 1620 Х-Закалюк і друзі, Ліс,

6 ф. 5 ш. 6 п.: П. Дем'янчук,

6 ф. 10 ш.: ч: 2047 П. О. О. В.

7 ф. 8 ш. 6 п.: ч: 1653 Київ,

9 ф. 10 ш.: ч: 1636 українці Г. Н. Муравенко,

12 ф. 5 ш.: Григорій Павлюк.

Всім жертвам Видавництво складає щиру подяку

Березень, 1949.

Видавництво Передруків Підпільних видань